

Simonida Milojković

Šibani

U DOBA
KOKAINA

Novi roman
autorke bestselera *Grabljivica*

Simonida Milojković

Ljubav u doba kokaina

Copyright © 2014, Simonida Milojković
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

***Ljubav ima tu moć da najozbiljniju osobu napravi neozbiljnom,
najmoralniju nemoralnom, najlepšu da naruži, najpametniju
zaglupi, najoštrijju otupi, najsrećniju da unesreći.
Kažu da ljubav može i obrnuto, ali ja to nikada nisam iskusila.***

***Ovo je knjiga o ljudima koji su mislili da marihuana nije droga i
koji su verovali da kokain ne stvara zavisnost.
Ovo je knjiga o ljubavi u doba kokaina.***

I

Nije on izgledao ni upola toliko dobro koliko je sve ubedio da dobro izgleda. Pameti mu je manjkalo taman onoliko koliko je samouverenosti imao viška. Od svih nauka, zanata i veština, savladao je jedino – manipulaciju.

Roditelji su mu bili vanserijski bogati, a on vanserijski samoživ. Večiti student, bez preterane želje da se uključi u odličan porodičan biznis, oblačio je samo najbolju i najskuplju odeću, vozio najbrže automobile, izlazio na najpopularnija mesta. Tačno se znalo u kom kafiću pije jutarnju kafu, gde gluvari po podne, u kojim restoranima ruča, gde ide na večeru, a kuda u noćni provod.

Žene je tretirao kao potrošnu robu. Po nedelju-dve šetao bi jednu, dok je ne izgustira i ne pokaže svima, a onda bi tražio novu. Jer kao što nije dozvoljavao da ga u istoj košulji ili jakni vide više od tri puta, tako bi mu i već iznošene devojke dosadile.

A one, upotrebljene pa odbačene, izbledele kô stara majica, nakon raskida nastavljale su kao hipnotisane da ga prate i odlaze na mesta na koja on izlazi. Ta horda ostavljenih devojaka iz dana u dan postajala je sve brojnija.

O, jadne, kako su se samo doterivale i sa kakvom taktikom sedale za sto u blizini njegovog! Jedna bi rešila da ga pravi ljubomornim pa bi došla sa najboljim drugom ili lepuškastim bratom od strica koji bi posebno za tu priliku glumio novog dečka. Druga bi se pretvarala da je nezainteresovana, treća mu se uplakana bacala u zagrljaj...

O, koliko su se nadale da će se, kad ih vidi, setiti divnih zajedničkih trenutaka, da će njihovo prisustvo kod njega probuditi staru ljubav, strast...

Uzalud! Kod Marka je strast budio samo kokain.

One, bivše devojke, to nisu znale. Utoliko bolje za njih.

Ja jesam saznala, ali tada je već bilo kasno i za Marka i za mene.

Sedela sam u kafiću u kraju, u društvu drugara i drugarica iz detinjstva, od kojih je svako poveo ili momka ili devojku ili nekog novog druga, kolegu s faksa ili s posla... Već posle dva sata počeli smo da spajamo stolove, a konobar i šanker jedva su uspevali da posluže neočekivano veliko društvo u inače slabo prometnom kafiću.

Marko je došao sa jednim tipom iz kraja i seo baš preko puta mene, a posle pola sata stigla je i njegova aktuelna riba. Ne ustavši, pogledom punim dosade ispratio je njen izlazak iz taksija, ulazak u kafić i prilaženje stolu. Lenjo je poturio obraz kada se sagnula da ga poljubi, ali nije pokazivao ni najmanju nameru da joj obezbedi mesto za stolom. Sama je, onako napirlitana, u uskoj crvenoj mini-haljini i visokim štiklama, vukla stolicu i molila ljude da se malo pomere da bi sela pored – kako je nekoliko puta naglasila – svog dečka.

– Pa, Markić, ljubavi, naruči mi piće... Markić, ljubavi, zapali mi cigaretu... Jao, Markić, kako sam bila zabrinuta što mi se ceo dan nisi javljao, pomislila sam da ti se nešto desilo... Pa, Markić, ti mene uopšte ne slušaš, ljubavi – cvrkutala je sa izveštačenim smeškom i prenemagala se, a on je nije ni konstatovao.

Gledao je samo u mene.

Od svih za stolom, najglasnije se smejavao mojim šalama, klimao glavom u znak odobravanja kad god bih izustila nešto, a kako bih izvukla cigaretu i prinela je usnama, tako bi se plamen njegovog upaljača stvorio preda mnom. Ne bih stigla ni da mu kažem hvala, a već bih čula kako on meni zahvaljuje što sam mu uopšte dala priliku da mi upali cigaretu.

Sipao mi je piće, stavljao led u čašu, a kada je njegova devojka mahnula rukom i prosula svoje vino, ko bajagi slučajno baš u mom pravcu, ustao je, prišao i počeo salvetama da upija kapljice vina sa mojih prstiju i da briše sto ispred mene.

– Ne bih želeo da moju ljubaznost protumačiš kao nepristojnost, pa te molim da ovo što ti se prosulo po nogama sama obrišeš – ljubazno mi se nasmešio i pružio mi novu, čistu salvetu.

Kada sam pošla ka toaletu, ustao je i otpratio me iako su vrata bila udaljena svega tri-četiri metra od našeg stola. Strpljivo me je čekao ispred, stidljivo mi dotakao rame i na uvo mi šapnuo: „Mislim da sam se zaljubio u tebe.“

– Ma ne zezaj, prvi put me vidiš! – uzvratila sam, kao mangupski i krišom pogledala u svoje grudi jer mi se učinilo da mi je srce tako jako zakucalo da haljina na tom mestu odskače od tela.

Kada smo se vratili, na mestu gde je njegova devojka sedela, zatekli smo praznu stolicu.

– Mogu li da te odvezem do kuće? – pitao me je kada sam pred ponoć ustala od stola, mahnula društvu i pošla ka vratima.

– Ma nema potrebe, tu sam ja, blizu, dve ulice odavde, nema ni petsto metara.

– Stvarno ne mogu mirno da spavam dok se ne uverim da si bezbedno stigla kući.

– Hvala, ali zaista želim da prošetam – rekla sam i mahnula mu.

II

– Posle pedesetak metara morala sam da sednem u njegova kola jer je budala sve vreme vozio pored mene! Ej, zamisli to! Ja idem trotoarom polako, a on kolima mili pored mene i kao čuva me i priča sa mnom kroz otvoren prozor... – prepričavala sam ujutru Jeleni, svojoj najboljoj drugarici. Ona prethodne večeri nije izašla sa nama jer je dobila grip.

– E, Jeco, odvezao me je kući, otpratio me do vrata, poljubio mi ruku i rekao: „Ne mislim da sam se zaljubio u tebe. Znam to.“

– Pričaš mi o Marku s Dorćola? Marku zvanom Šmekerica? Marku koji je opalio pola Beograda?!

– Baš tom! – počela sam da se cerekam.

– Jao, bre, Nina! „Ne shvatam zašto ga žene toliko vole, alkos je, uvaljuje se ribama u gajbu, neodgovoran je, nema para, tretira žene kao stoku...“ – izgovarala je Jelena čuvenu rečenicu iz filma *Mi nismo anđeli* koju sam uz smeh nastavila: – „...Mislim da je ovo poslednje presudno!“

Zacerekale smo se, Jelena se onako gripozna i zakašljala, a onda ozbiljnim glasom rekla: – Gledaj pa se zaljubi u njega i postani deo stada!

Naravno da sam je poslušala.

Naivno sam ušla u taj odnos sa njim, koji sam nazvala edukacijom nabeđenih muškaraca, ili, popularno, „naučiću ja njega pameti“. On se lomio oko mene, a ja sam bila uporna u naumu da mu pokažem da ne može imati svaku devojkicu i da ja nisam laka kao druge.

Svakoga dana mi je slao desetak ljubavnih poruka, dolazio pred moj ulaz da me vozi na faks, sačekivao me posle predavanja, vraćao kući... a kad bih mu dozvolila, vodio bi me u neki lep restoran na ručak.

A ta moja „dozvola“ da me povede negde stupala bi na snagu tek posle pet-šest dana cviljenja i moljenja da me samo vidi, bilo gde;

doći će tamo gde sam ja da me bar na pet minuta zagri...

Ooo, kako su muškarci slatka bića dok ispunjavaju naše želje i u kakva se užasna stvorenja pretvaraju kad nam ukinu upravo ono na šta su nas navikli!

A nije da nisam taktizirala. Majke mi, jesam. Primim SMS poruku, pa čitav sat ne odgovaram, kao – nek se pita šta radim. Zove, a ja se ne javljam... – nek se zabrine gde sam...

I delovalo je, nije da nije.

Molio me je da izađemo negde uveče, a ja sam ga odbijala i odlazila sa drugaricama u provod. „Ne želim da ti smetam“, govorio je i tužnog izraza lica se povlačio, ali je nekako uvek uspevao da sazna u kom sam klubu, pa je konobar redovno mojim drugaricama i meni donosio flašu šampanjca sa ceduljicom: „Mislim na tebe. Marko“, „Znam da si i večeras najlepša. Marko“...

Sedmice su prolazile, jedna, druga, treća, a ja sam ga kao izbegavala i nalazila neke izgovore da se ne vidimo, uživajući u njegovoj čežnji, upornosti, patnji koju mi je najsladim rečima opisivao. Zabavljala me je ta igra i neosetno sam postala zavisna od njegove ljubavi i pažnje.

Posle mesec dana počeli smo zajedno i da izlazimo, a on je bio toliko pažljiv prema meni da me je – koliko god da sam se tom osećaju opirala – ubedio da sam centar sveta i najpoželjnija žena na planeti. Ona za kojom će on ludeti kao što su druge ludele za njim.

O, kako sam samo likovala što sam baš ja uspela ono što nijedna nije! O, kakvo me je samopouzdanje obililo! Ma, tih dana nisam koračala, lebdela sam pola metra od zemlje!

Za divno čudo, nikada nije pokušao ni da me poljubi, a kamoli nešto više. Posle mesec i po dana koje je potpuno ispunio sobom, posle mesec i po dana obožavanosti kakvu retko ko doživi, posle mesec i po dana najlepše ljubavne bajke u kojoj sam živela, poljubila sam ja njega u kolima dok smo se vraćali iz noćnog kluba.

– Hoćemo li kod mene? – pitao je, a oči su mu se žarile u polumraku.

Nisam uspela ni da razmislim šta znači moje „Da“, a on je već počeo da me svlači na vratima svog stana koji se nalazio u okviru ogromne porodične kuće, ali sa posebnim ulazom.

Ne, to nije bio seks! Bilo je to sudaranje dva svemira, spajanje dve duše zarobljene u različitim telima, eksplozija želje, odvajanje od sebe i spajanje sa drugim bićem.

– Volim te, Nina. Ti si moj život – prošaputao je još drhteći od orgazma i nastavio da me ljubi i mazi po leđima.

Dao mi je da obučem njegovu pidžamu, ali mi nije dozvolio da se istuširam.

– Želim da tvoja koža upije moje mirise. Ti si moja ženka.
Zaspali smo zagrljeni.

Probudio me je miris prženih jaja, espressa i sveže iscedenog soka od pomorandže. Okrenut leđima, Marko je u kuhinji kraj šporeta spremao doručak i pevušio.

Okrenuo se kada je čuo moje korake. Bio je nasmejan.

– Lepotice, prelepo izgledaš u mojoj pidžami. Ti si najlepša žena na svetu. Ti si moja ženka, je l' da da si moja? – umiljavao se ljubeći me po vratu.

Svukao mi je donji deo pidžame, podigao me da sednem na pult u kuhinji i pohotno me kresnuo ponavljajući kao u bunilu: „Volim te, volim te, volim te, Nina!“

Ne pamtim da sam ikada išta slađe doručkovala od zagorelih jaja na oko, ohlađene kafe i mlakog đusa.

Tek kad me je dobro nahranio, dozvolio mi je da se istuširam, a dok je prao sudove, tužno je prokomentarisao: – Sprala si me sa sebe. Sad moram ponovo da obeležim svoju teritoriju.

Podigao me je i odneo u krevet.

Celo popodne smo se izležavali, vodili ljubav, smejali se i mazili.

– Znaš li da je neki grčki bog bio ljubomor na čoveka jer mu se učinilo da je moćnije biće i od samih bogova. Zato ga je podelio na dva dela: na muškarca i na ženu. I tako mi danas lutamo po svetu, tražimo svoju drugu polovinu, ulazimo iz veze u vezu, pokušavamo da se spojimo sa drugim ljudima... A sve bezuspešno jer je među ovoliko ljudi na planeti veoma teško naći tu drugu polovinu. E pa, Nina, ja sam je našao. Ti si moja druga polovina!

– Zajebali smo grčkog boga!

– Zajebali smo sve bogove, Nina! – ushićeno je uzviknuo, pustio tango i zaplesao sa mnom. Nismo znali korake, pa smo se sudarali sa nameštajem po sobi, saplitali i smejali. Pad na krevet označio je početak još jednog vođenja ljubavi.

– Bože, kako sam srećna! – šaputala sam dok sam ga pospanog ljubila.

– U kom restoranu nikada nisi bila? – pitao me je čim se probudio nakon dva sata slatkog popodnevnog sna.

– U mnogim restoranima nikada nisam bila, zašto?

– Želim da te vodim tamo gde te niko nikad nije vodio.

Kako je divan!

– Paaa, jedu mi se krilca na žaru.

– Okej, idemo u Zemun. Znam gde su najbolja.

U zadimljenoj kafani pijuckali smo odličnu, rashlađenu dunjevaču i tresli pepeo cigarete u limenu pepeljaru postavljenu na sredinu četvrtastog stola prekrivenog kariranim plavim stolnjakom.

– Obožavam ovakve kafane. Nažalost, sve ih je manje, ali nigde se slađe ne jede nego na musavim progorelim stolnjacima.

– Kako si ti savršena u svojoj jednostavnosti, Nina – pohvalio me je Marko i poljubio mi ruku, a ja sam se sva naježila od topline koja mi se raširila telom i prigrllila mi srce.

Marko se telefonom dopisivao s nekim i svaki čas gledao na sat. Primetila sam da je osmeh koji mi upućuje izveštačen. Delovao je kao grč na njegovom licu.

Bio je ćutljiv i odsutan dok smo jeli krilca i pili pivo nakon večere.

Ozario se kada mu je stigla nova SMS poruka, promrmljao: „Idem začas do kola“, i izašao iz kafane. U povratku je, prolazeći pored stola, dobacio „sad ću“ i otišao u WC.

Vratio se odlično raspoložen i razdragan. Ushićeno mi je pričao viceve i dogodovštine sa svojim drugarima iz škole. Glasno se smejao, svaki čas ustajao ne bi li što bolje pokazao i odglumio neki štos, a zatim držeći se za stomak od smeha ponovo sedao.

Ostali smo poslednji u kafani i ja sam već zaplitala jezikom od previše piva, kada je on, čio i odmoran kao da je celo veče pio limunadu, predložio da odemo u noćni klub na još jedno piće.

Naručila sam tekilu da me digne posle piva koje me je prilično uspavalo, a on je posuo so po svom dlanu i dao mi da ližem. Kod sledeće ture ponovio je to isto, samo što je ovoga puta tekilu presipao iz svojih usta u moja. Poveo me je u toalet i kresnuo me u kabini dok su devojke prepunih bešika ljutito udarale u vrata i psovale me.

Izašli smo zagrljeni i zajapureni.

– O, kako sam srećna! O kako sam srećna, Jelenice moja mila! – telefonirala sam drugarici dok se Marko sledećeg jutra tuširao.

– I šta kažeš, lizala si so sa njegove šake u punoj diskoteci?! – coktala je.

– Da, i to je bilo tako erotski, i tako nekako intimno i blisko. Ja sam njegova ženka, znaš. Njegova princeza – zakikotala sam se onako glupavo kako to rade zaljubljeni.

– Još nisam čula da se to radi s princezama, biće da nisam obavешtena, ali znam da se ovcama daje da ližu so.

– Zašto?

– Ne znam, ali moj ujak sa sela kaže da se tako osole pa bolje jedu, a onda daju i veći prinos... ako me razumeš.

Jelena se tobože slatko zasmejala, a ja nisam ni stigla da joj odgovorim jer je Marko, mirišljav i topao od kupanja, ogrnut peškirom, prišao i poljubio me.

– Jesi li nekada bila na Fruškoj gori? Procvetale su visibabe, idemo da ti ih nabere.

– Nemam šta da obučem. Ova haljina u kojoj sam došla pre četiri dana već se raspada na meni, moram da svratim do kuće da se presvučem.

– Imaš pet minuta. Duže ne bih mogao da izdržim bez tebe – rekao mi je ljubeći me u kolima ispred moje zgrade.

Ni ja bez tebe ne bih mogla duže, ludice – pomislila sam, ali mu nisam rekla. Nisam, jer u ljubavi smeš sve osim da pokažeš ljubav. Ako se previše ogoliš, prestaješ da budeš interesantan.

Eee, kako sam pametna! I kud me je ta moja pamet dovela! Za početak do mog stana na trećem spratu.

IV

Majka je sedela za kuhinjskim stolom. Vrhom kažiprsta odsutno je vukla po stolu sasušenu mrvu hleba.

– Mamice, izvini što me nema četiri dana, sve je u redu, kod dečka sam, zaljubila sam se i mnogo mi je lepo. Ne budi tužna. Gde je tata? – grlila sam je i ljubila.

Lice joj je bilo iskrivljeno, nekako na pola puta: kao da se premišlja hoće li da se nasmeje zbog moje sreće, ili da se rasplače zbog svoje nesreće.

– Eno ga kod Mire Flaše. I on se zaljubio, i njemu je mnogo lepo, ni njega nema četiri dana.

Komšinicu Miru su zvali Flaša jer bez litre žestokog nije mogla da izgura dan. Pre toga su je zvali Mira Usedelica, ali taj je nadimak po poganim komšijskim ustima s vremenom obljutavio pa su joj, jedva dočekavši da se propije, nadenuli nov.

A istina je da je taj nadimak Flaša mogao da pripadne bilo kojoj od njih, „srećno“ udatih žena koje su ispunile društveno prihvatljivi obrazac življenja: muž, deca, stalni posao, socijalno, penziono, stan u Beogradu, vikendica u Grockoj, letovanje u Sutomoru.

Da, mogao je da pripadne svakoj da je, umesto Mire, Zoran izabrao baš nju.

Zoran je bio Mirina srednjoškolska ljubav. Bio je prelep momak i vukovac, a to što je na svakom velikom odmoru pio unučiće na obližnjoj trafici svi su pripisivali mangupluku i mladalačkom buntovništvu, pa je bilo skroz šik i to što je sa dvadeset godina pobeo sa klinike za lečenje bolesti zavisnosti i došao pravo kod Mire da joj kaže da ne može ni dana bez nje i da je zato prekinuo lečenje.

Srećna u svojoj nesreći, prigrlila ga je i dovela da živi kod nje u sobici i kujni oronulog starog kućerka, onda kad su i rođeni roditelji od njega digli ruke. Napustila je studije i počela da radi da bi

izdržavala i sebe i njega, neshvaćenog umetnika koji je jedne godine slikao, druge pisao, treće vajao, a četvrte se bavio fotografijom... To što ovaj veliki umetnik nikada nijedno svoje delo nije uspeo da proda, Miri je bio pokazatelj njegove iskonske, beskompromisne umetnosti neshvaćene u vremenu mediokriteta i opšte estradizacije kulture.

Eh, jadna Mira, počela je i da pije ne bi li svog Zorana uveče zadržala u kući, nakon što ju je jedne večeri proglasio dosadnom i otišao u kafanu sa svojim kolegama boemima.

Iako je onako mamurna ujutru jedva odlazila na redovni posao, ubrzo je morala da nađe još jedan, popodneveni, da bi mogla svakog dana da kupi ne više jednu, već dve flaše vinjaka.

I tako su Mira i njen Zoran zajedno pili, voleli se, svađali, tukli i mirili deceniju i po. Uvek je pričala da lepo žive, da je srećna kraj svog čoveka, a kad bi joj neko skrenuo pažnju na to da ona rinta po ceo dan, a on „ladi jaja“, branila ga je pričom o velikom umetniku kojem je ona muza i mecena. Žrtvovanje je za nju bilo najveći dokaz ljubavi i nalazila je sreću u tome.

Kada je napunila trideset pet godina, izgledala je kao starica. Težak rad, pijančenje i neispavanost uzorali su duboke brazde po njenom licu.

Jedne večeri kada je došla kući, nije zatekla Zorana. Nije se pojavio ni sutradan, ni prekosutra, ni nekoliko dana posle. Sama je sedela noću za stolom u kuhinji i pila vinjak, a s ulice se videlo njeno blede uplakano lice, obasjano žarom cigarete koja joj je dogorevala među požutelim prstima.

Od njegovih pajtaša iz kafane, u kojoj je provodio dane dok je ona bila na poslu, saznala je da je pristupio sektu Hare Krišna.

Vernija od psa u svojoj ljubavi, pronašla je kuću na periferiji Beograda u kojoj je Zoran živeo sa tridesetak sektaša.

– Došla sam da se prijavim i učlanim – nepokolebljivo i ponosno je saopštila stražarima držeći kofer i kesu u rukama. Ceo život je spakovala u ta dva prtljaga i došla je da bude uz svog čoveka u njegovoj najnovijoj ludosti.

– Vрати se kući, Miro – Zoranovim glasom prozborila je mršava silueta na vratima kuće i, držeći za ruku devojkicu od jedva

dvadesetak godina, rekla: – Ovo je moja žena. Našao sam svoj put, svoju ljubav i sreću.

Na Mirinim vratima se pojavio posle tri meseca. Još mršaviji, ubledeo, obrijane glave, u svetloj lanenoj dugoj haljini, vodio je podruku onu istu devojkicu. Bila je trudna.

Tražili su prilog za „crkvu“. Čutke, Mira je izvadila sav novac iz novčanika i dala svom Zoranu.

Nikada ga više nije videla. Čula je da je otišao u Indiju sa ženom i detetom. Ne pije više, moli se nekom svom bogu po ceo dan, pravi posne kolačiće, prodaje ih po ulici, vrbuje nove članove, pogotovo među onim usamljenim a imućnim.

A Mira? Nastavila je da pije flašu vinjaka dnevno. Dobra duša, kakva je uvek i bila, podeli taj vinjak sa ponekim komšijom koji joj, bežeći od dosade bračnog života, pruži malo nežnosti koju Mira lako pobrka s ljubavlju, pa se razigra i raspeva po kući i ulici kao zaljubljena tinejdžerka sve dok ovaj ne prestane da dolazi. Potom Mira oplakuje svog ljubavnika sve dok njegovo mesto, po prećutnom švaleraškom dogovoru, ne zameni neki drugi komšija.

Ovoga puta došao je red i na mog oca, pa majka ima novi razlog za plakanje, a komšinice iz ulice svežu vruću temu kojom će ugrejati svoje prazne živote.

Znaju i one da je svaka od njih mogla da dobije nadimak Flaša. Da, jer je baš svaka u srednjoj školi bila zaljubljena u Zorana, najlepšeg i najinteresantnijeg momka. Đaka generacije koji je isto kao i ostali pijuckao po žurkama i u kafićima, samo se njemu, igrom slučaja, alkohol svideo mnogo više nego ostalima.

Ja sada znam da svakome sve može da se desi ukoliko se život dovoljno uporno i dovoljno surovo poigra sa njim.

A znaju i one. I verovatno su sada zahvalne Bogu što im onda nije ispunio želju da Zoran još u školi ostavi Miru i bude njihov. Keze se i likuju što su u partiji života, i sa lošim kartama, odlično prošle. Bolje nego što zaslužuju.

Pet godina nakon ovog događaja Miru je sahranila država jer nije imala nikog svog, a ja sam u narkomanskoj krizi uletela u njenu kuću i ukrala zlatan prsten. Znala sam da stoji u fioci pored kreveta, jer ga

je Mira, oduzeta od alkohola, često vadila da pokaže i dokaže nevernim Tomama da je nju njen Zoran zaista voleo i verio.

Lekari su na smrtovnici napisali da je Mira umrla od posledica alkoholizma. Ali ja sam, trampeći kod dilera onaj njen verenički prsten za gram heroina, znala da Mira nije umrla zato što je pila.

Mira je umrla zato što je pila sama.

V

Nakon ručka u hotelu na Fruškoj gori istrčali smo na zubato sunce i grudvali se stvrdnutim snegom koji se poraženo povlačio pred lepotom visibaba, tih naizgled krhkih ali upornih i nepokolebljivih osvajačica livada i šuma.

– Stiže proleće! I ništa ga ne može zaustaviti! – raširenih ruku razdragano sam vikala po šumi, skačući sa jednog na drugo ostrvce snega dok mi je Marko brao visibabe. Bilo je toliko prisnog, nežnog i viteškog u tom njegovom saginjanju i biranju najlepših cvetova da su mi pošle suze.

– Ej, princeze ne plaču! Evo buketa za moju damu. Ajd u kola, vidi kako si se smrzla – nasmejao se, podigao me u naručje i odneo do sedišta.

Upalio je motor, zagrejavao kola, svukao me i ljubio po celom telu, „od usana do stopala“, kao u pesmi. I dok su se oko nas mačevali sunce i oblaci, sneg i visibabe se borile za teritoriju, a gole grane prkosile starom prevejanom mangupu vetru, Marko i ja spojili smo se u jedno.

– Počinje oluja – zadihano sam rekla dok je nekoliko minuta nakon vatrometa u našim telima Marko izlazio iz mene uz bolnu grimasu koja prati svako naše odvajanje, ma koliko često vodili ljubav.

– Idemo kući pa u krevet, malena.

Sat vremena kasnije opet smo bili spojeni.

Šćućurila sam se uz njega, uz njegovo golo toplo telo i već zadremala kada me je prodrmusao i ne baš nežno – ili se meni golog tela i ogoljene duše učinilo da nije nežan – rekao: – Hajde, obuci se da te odvezem kući.

– Spavaću kod tebe – rekla sam mazno i tupavo mu se nasmešila.

– Ne možeš, Nina, imam rano ujutru neke porodične obaveze. Zvaću te sutra.

VI

Nije me zvao sutra, ni prekosutra. Punih 60 sati, to jest 3.600 minuta ili 216.000 sekundi, nije me zvao!

Drhtala sam kao da u najtanjoj letnjoj spavaćici stojim na snegu, celo telo mi se treslo. Gledala sam u telefon i molila aparat da zazvoni, obraćala mu se kao živom biću, obećavala mu sve i svašta ako samo zapišti zbog Markove poruke.

Sto puta sam okretala njegov broj, pa pre nego što uopšte zazvoni prekidala vezu. Znala sam da ću, ako ga pozovem, biti ista kao sve one koje trče za njim.

Kada je trećeg dana pozvao on mene, javila sam se uz veliki napor da mi glas zazvuči normalno.

– Šta radiš? Hoćeš li da svratiš kod mene? – pitao je mazno.

Dlanovi su mi bili vlažni, a usta suva. Jedva sam se kontrolisala.

– Nemam ništa u planu, važi, svratiću – rekla sam kao nehajno i upitala: – Hoćeš li doći po mene?

– Ne mogu da vozim, popio sam malo, bolje uzmi taksi.

Nije me ni sačekao ispred. Kad sam ga pozvala iz vozila, rekao mi je da je otključano i da uđem.

Čekao me je go u krevetu.

Kad sam ga videla, osetila sam neverovatnu bliskost i umesto da glumim ribu, kao što sam usput isplanirala, samo sam mu se bacila u zagrljaj.

Navalio je na mene. Okretao me je, prevrtao, čas spreda, čas otpozadi, savijao me, visoko mi dizao noge... Seks je sve manje ličio na vođenje ljubavi, a sve više na „pokaži šta znaš“. Ali ubeđivala sam sebe da je ipak sve u redu, samo što sam ja zbog svoje ranjivosti izazvane njegovim nejavljanjem preosetljiva i sve pogrešno tumačim. Uključujući i to što mu dah ne miriše na alkohol iako mi je rekao da ne može da dođe kolima po mene jer je popio.

– Šta si ti?! Istražni sudija?! Kakva su to pitanja?! Pio sam votku, a ona nema miris – ustao je i nervozno počeo da se oblači. – Evo, sad

ću da te odvezem kući pa nek mi oduzmu dozvolu. Je l' je to, po tebi, dokaz ljubavi?

– Ne, ne, ne, ljubavi, izvini, lezi, spavaj, vratiću se taksijem – izustila sam kajući se i izašla napolje.

Hladan vazduh me je ošamario po obrazima. Osećala sam da nešto ne valja, ali nisam znala šta.

Sutradan me nije zvao. Nije poslao nijednu poruku.

Prekosutra me nije zvao. Nije poslao nijednu poruku.

Nakosutra me nije zvao. Nije poslao nijednu poruku.

Onda sam ja pozvala njega.

– Čao, ljubavi, kako si mi?

– Evo, leškarim, menjam TV kanale i pokušavam da zaspim.

– Da dođem da te uspavam? – pitala sam nabacivši mazno-seksi glas.

– Bolje ne, umoran sam, prošlu noć sam loše spavao, moram da se odmorim. Vidimo se sutra uveče.

Bio je hladan. Govorio je škrto i s mukom kao da jedva čeka da me otkači.

– Pa šta se to s tobom dešava? Čudan si.

– E, samo mi fali da me još i ti ispituješ kao da si mi mama! Imam neke probleme, pričaću ti kad se vidimo.

– Izvini, ljubavi, neću da ti smetam, nisam ni znala da imaš probleme.

Sutradan me opet nije zvao niti mi je slao poruke. Ali rekao je da ćemo se videti, pa sam pozvala ja njega.

– Ljubavi, krećem ka tebi kao što smo se dogovorili.

– Kad smo se dogovorili? Aha... Pa dobro... Ajd, čekam te.

Nije se ponudio da dođe po mene. Nisam ni pokušala da postavljam uslove. Morala sam da ga vidim, da ukradem bar malo njegove ljubavi, jednu jedinu nežnu reč, bar topao pogled. A i osećala sam snažnu, skoro majčinsku potrebu da mu pomognem da reši te probleme koji su ga toliko poremetili i odvojili od mene.

Ovoga puta seks je izgledao ovako: on leži, a ja skačem po njemu. Mrdnuo nije, osim da me što bolje namesti. Dva sata mu je trebalo

da svrši. Ja nisam ni uživala u samom tom činu koliko u činjenici da smo opet bliski i spojeni. A bili smo samo spojeni.

– Kakve probleme imaš, ljubavi? – jedva sam dočekala da ga upitam.

– Ma nešto sa ćaletom i kevom. Ali rešavam već, biće ubrzo sve u redu.

Nisam insistirala na daljim objašnjenjima jer i sama sam, otkad znam za sebe, u svojoj kući imala probleme sa ocem alkoholičarom koji je pijan često tukao majku, a obe nas je, kad poludi, čak i po snegu izbacivao iz kuće.

VII

Kada je bio trezan, moj tata je bio najnežniji tata na svetu. Dizao me je na krkače da „dohvatim nebo“, pleo mi kosu u kikice, stavljao mi mašnice i nazivao me princezom.

Subotom smo se i mama i on i ja lepo oblačili i odlazili na pijacu. Nakon kupovine, pomogli bismo mami da odnese kući teške torbe, pa bismo, dok ona kuva ručak, tata i ja odlazili u kafanu.

– Duplu ljutu i gusti sok – naručivala sam čim bismo seli, a tata mi je gurao novac u džep da sama platim konobaru kad donese piće. Onda bi za sto sedali njegovi drugari, pa su oni nama naručivali ture, a mi njima vraćali. Znala sam ko šta pije: čika Mile veliki *Rubinov* vinjak, Rade „vekiju“, a čika Boban i moj tata uvek duplu ljutu. Bez greške sam znala šta kome da naručim i to sam činila čim bismo seli za sto. Imala sam samo tri godine i društvo u kafani je verovalo da sam vunderkind. A ja sam verovala da imam najboljeg tatu na svetu jer me svuda vodi sa sobom.

Ponekad bi mama, kad dođemo iz kafane, vikala na tatu što smo se zadržali pa se ručak ohladio.

– Tri puta podgrevam gulaš! Pogledaj, pire se skamenio! Kô budala ceo dan stojim kraj šporeta i čekam, a gospodin sedi u kafani i loče. Dete mi držiš ceo dan gladno! – vikala je mama.

– Eee, ovo neću da trpim – odgovorio bi tata i izašao iz kuće.

Mama bi mi sipala da jedem, a onda sela za postavljen sto, zagnjurila lice u šake i plakala. Nije mi je bilo žao, mrzela sam je jer je vikala na mog divnog tatu i tako ga terala od kuće.

U neko doba noći čula bih otključavanje vrata, tatine korake, nakašljavanje, ulazak u spavaću sobu, svađu, udarce i majčin plač. Nije da mi nije bilo žao što tata bije mamu. Ali ona je prva počela. A osim toga, kad nisi dobar, dobiješ batine. To je tako.

Na torti su dogorevale četiri rođendanske svećice. Iako su već svi gosti otišli, a ja bila umorna i pospana, nisam htela da ih ugasm dok

ne dođe tata da me slika, poljubi me, povuče mi uši i zapeva: „Danas nam je divan dan, divan dan, divan dan...“

Čula sam kako petlja ključem oko brave i razdragano potrčala ka vratima. Psovao je s druge strane, ponovo udarao ključem oko brave, a onda pronašao rupu, okrenuo ključ, otvorio vrata i sapleo se na prag.

– Što ne skloniš ovu stazu iz predsoblja, hoćeš li da neko polomi vrat?! – razdrao se na mamu.

– Šta si pio?! Šta si opet pio?! – vikala je mama.

– Duplu ljutu! – odgovorila sam ponosna što ja znam, a mama ne zna i digla ruke ka tati da me uzme u naručje, a njegova šaka poletela je ka mom licu. Obraz mi je goreo, a suze su pekle dok su se slivale.

Pre nego što sam naučila da čitam i pišem, savladala sam važnu životnu lekciju: kada tata jako miriše na duplu ljutu, ne izlazi mu na oči da ne dobiješ batine.

VIII

„Maaaaarkooooo!“, vrištala sam u sebi, zgrčenog tela.

Deset dana se nismo čuli. Prvih pet dana sam čekala i glumila nezainteresovanu ribu. Drugih pet dana sam ga zvala na svakih pet minuta, i danju i noću. Nijednom se nije javio!

Napisala sam mu stotinak poruka u kojima sam ga u početku podsećala na sve divne trenutke koje smo proveli zajedno... Pisala sam mu da „nijedna pržena jaja ne mogu da stanu na crtu onim njegovim izgorelim čiji ukus još osećam na npercima“, da su „visibabe sa Fruške gore u mojoj vazi već uvele i krajnje je vreme da mi nabere nove“, te da je „princeza veoma usamljena bez svog viteza“, dok sam u sledećem SMS-u već preuzela ulogu „Penelope koja će umreti čekajući svog Odiseja“.

Sledeća tura poruka bila je na temelju rasprostranjene ženske zablude da je muškarca najlakše uhvatiti na seks. „Mili, nedostaje mi tvoj najveći, najtvrdi i najbolji kurac na svetu!“

Nije odgovorio ni na to!

Muškarca jeste najlakše uhvatiti na seks, ali kada se dobro izigra i „siđe sa trešnje“, seksom ga sigurno nećeš vratiti nazad na granu. Kojoj je još pošlo za rukom da sitog natera da jede?!

Tako sam spontano prešla na sažaljive, takozvane tugaljive poruke: „Ne mogu da živim bez tebe“; „Umirem, ako si čovek – pomози mi“; „Gde će ti duša?!“ Oho, već sam prešla na religiozne! I nastavila sam sa njima: „Vратиće ti Bog sve što mi radiš!“

Kako da ne, baš nema druga posla!

Ne menjajući temu, već samo smisao, pređoh nekako i na preteće poruke: „Videćeš ti svog boga!“ Nastavila sam u tom stilu: „Sa mnom niko ne može ovako!“, „Ne igraј se ni sa vatrom, ni sa mnom – opeći ćeš se!“

Umalo srce da mi iskoči kroz jaknu kada se zvukom pristigle poruke oglasio telefon! A-ha! Znači, odgovaraš na preteće poruke, jebem li ti

milu majku!

Poruka nije bila njegova, već Jelenina. Na sreću, jer srce je ostalo na mestu, a jakna je ostala nepocepána.

„Nina, ajd sad budi pametna. Znaš, i kad muškarac prestane da te voli, veoma je važno da ti nastaviš da voliš sebe. A to ćeš moći samo ako sačuvaš ponos. Ej, njega ćeš preboleti, ali izgubljeno dostojanstvo nećeš. Treba, bre, ženo, da gledaš sebe u ogledalu do kraja života. I da se raduješ svom liku, a ne da sklanjaš pogled pred krpom koja se ponižavala zbog svakog čovekolikog majmuna koji joj je lažnim obećanjima slomio srce!“

Eh, draga moja Jelena, kako smo svi pametni kad treba da damo savet drugom! Ali ajd ti izdrži najezdu tih bodljikavih loptica od čička koje se kotrljaju venama, zarivaju u mišiće, vitlaju po želucu, melju i srce i mozak i ono mesto u grudima gde ne znam da li baš stanuje duša, ali gde strašno boli!

Ja nisam izdržala! Dok je Jelena kuckala i slala novu poruku sličnog sadržaja, ja sam uveliko stojeći na ulubljenom krovu Markovog automobila gledala u njegove prozore.

Prizor koji sam ugledala zaustavio mi je srce i pretvorio ga u kamen; krv se u trenutku smrznula i vene mi ispunila ledom. Marko, moj Marko, stajao je nasred sobe i ljubio devojkú duge crne kose!

Pola sata kasnije bacio je pogled sa svog prozora i ugledao ludaču koja po njegovom ganc novom belom audiju sipa sandolin. U farbari preko puta nisu imali pravu farbu, ili nisu hteli da je prodaju budali na visokim štiklama i u mini-suknji, sa kuhinjskim nožem u levoj ruci i novčanikom u desnoj koja histerično vrišti: „Daj, pa nek košta šta košta!“

Dok je sišao niz stepenište svoje velike kuće, nož je, bolje od svakog manometra, već proverio naduvanost sve četiri gume. I – gle čuda! – sve četiri su bile izbušene!

– Pa, pička ti materina, pa ti si, bre, luda riba! Ma ti si, bre, kreten! Imbecil! A, jebem li ti milu majku! – vikao je Marko dok su se koščati zglobovi njegovih stisnutih pesnica upisivali u kožu na mojim obrazima.

Pala sam tek posle trećeg udarca. Nije prestao da me udara ni dok sam ležala na podu, ali to ni najmanje nije umanjilo moje zadovoljstvo zbog činjenice da me ipak dodiruje.

Taksista – koji je verovatno došao na poziv Markove nove devojke koja je htela da zbriše – zatekao me je kako ležim u blatu, krvavog i otečenog lica. Odvezao me je kući.

IX

Otac se vratio majci i nastavak ljubavnog horora sa hepiendom mogao je da počne. Mira Flaša se jedno dve nedelje, skrhana ljubavnim jadima, teturala po ulici, a onda je došao da je teši komšija sa drugog sprata. Ženski plač nije više dopirao iz spavaće sobe moje majke već iz stana ispod našeg. Odlično, bilo je mnogo lakše zaspati u retkim trenucima kada mi je to skoro onesvešćenoj od umora i gladi polazilo za rukom.

Majka je, onako osušena i smršala od tuge za zabludelim ocem, ponovo ušla u miniće koje je nosila kao devojka, pa je po ceo dan tako, za njene godine groteskno obnažena, obletala oko svog muškarca verujući, jedna, da će ga seksom zadržati.

Eh, drage moje, da je to stvarno tako jednostavno, porno-glumice i prostitutke bile bi najsrećnije u ljubavi!

Uglavnom, meni je ta povampirena ljubav između roditelja išla naruku. Prezauzeti sobom, nisu ni primetili desetak kilograma manje na mom inače mršavom ali nekada zgodnom telu.

„Molim te, Marko, hajde da se vidimo, samo na 15 minuta da razgovaramo“, napisala sam mu SMS deset dana nakon incidenta pred njegovom kućom.

Odmah je odgovorio.

„Hajde, baš sam hteo da te pitam gde ima povoljno da se kupi sandolin.“

Nisam se obazirala na ljude za susednim stolovima u kafiću, koji su kao nojevi okretali vrat i piljili u mene svaki put kad bih se glasno rasplakala ili uzviknula: „Zašto, Marko?!“

Njegovo objašnjenje svelo se na to da ima probleme o kojima trenutno ne želi da priča, a ja nemam razumevanja i hoću da se viđamo svaki dan kao da je sve u redu; da se uplašio od mojih

pretećih poruka i da se distancirao, kao i da mu crna, dugokosa riba koju je kresnuo u kući ništa ne znači.

– Mi muškarci nismo kao vi žene, mi odvajamo ljubav od seksa i nama je potpuno normalno da se krešemo sa ribom prema kojoj ništa ne osećamo.

Potvrдно sam klimala glavom u sporom, jednoličnom ritmu toliko uvredljivom za moju inteligenciju da mi je mozak u istom tom sporom, jednoličnom ritmu poskakivao u lobanji...

– Da, Marko, razumem ja to... – progovorila sam glasom preživelog davljenika kog je Dunav izbacio u Pančevo i poslednje što mu tako zahvalnom pada na pamet jeste da se žali što mu pančevački zagađeni vazduh truže pluća iz kojih je žestokim kašljanjem jedva izbacio vodu.

Da, tako sam se osećala kad sam prećutno pristala da kreše i druge pored mene, dok je ono zrno bibera – koliko mi je od ponosa ostalo – kucalo i pesnicama udaralo po dobro zaključanim, zamandaljenim vratima mog razuma i vikalo: „Budalo! Budalo!“

U sekundi su mi sećanjem protrčale priče mojih muških prijatelja koji kad se zaljube ne vide dalje od nosa i od devojke koju vole, a „prisonili bi ga“ uz drugu ribu samo ukoliko im neko prisloni repetiran pištolj uz slepoočnicu.

„Ej, i muškarci i žene su isti kad se zaljube“, ispričao mi je jednom posle pete viljamovke moj drug pesnik i kafedžija, pokazavši na jednu od pesama kredom ispisanih na zidu svog restorana. „Juče sam odbio ženu zbog tebe. Danas ću odbiti sebe zbog tebe“, i poverio mi se da kad je mnogo zaljubljen ne želi ni da drka jer je „i to preljuba. Sa sobom“.

Otkotrljala sam to zrno bibera što dalje od sebe, duboko udahnula zagađeni pančevački vazduh i odskakutala kući da se doteram za izlazak sa Markom, koji me je – nigde kraja mojoj sreći! – pozvao da te noći izađemo u diskoteku.

X

Oko tri ujutru nabacila sam osmeh zvani „mnogo sam dobra riba i svesna sam toga“ i gledajući strogo ispred sebe, pravolinijski sam krenula ka WC-u. Čim sam zalupila vrata kabine, počela sam da povraćam. Marko se našao tu i pridržao mi čelo.

– Izvini... Ceo dan nisam ništa jela.

– Treba bolje da brineš o sebi. Ja sam jutros imao proteinski doručak, a posle teretane grilovano pileće belo i spanać, na večeri sam bio u ribljem restoranu. Trebalo je da pođeš sa mnom – pričao je stojeći u kabini i gnječio prstima novčanicu presavijenu napola, po dužini.

– Pa nisi me ni zvao – prošaputala sam, više za sebe.

Otvorio je novčanicu i po presavijenom delu posuo beli prah. Ponovo ju je sklopio, izgnječio prstima i otvorio, a na delu koji je bio presavijen formirala se bela linija. Drugu novčanicu, urolanu, gurnuo je u nozdrvu i ušmrknuo. Pola crte je nestalo, a ostatak je poturio meni pod nos.

– Marko!!! Šta to radiš?! Marko, pa ti se drogiraš!!!

– Pa ovo i nije droga, ludo. Ovo je samo malo da te osveži, da ti se razbistri pred očima. Kakva droga, pa ne bih ti ja to dao. Povuci crtu, videćeš, super je – nutkao me je.

Nisam htela, odgurnula sam mu ruku.

– Pa, dobro, onda povraćaj kô svaka pijandura i nastavi da me brukaš kô što me stalno brukaš!

Povukla sam.

Na putu do separea već mi se razbistrilo pred očima.

I bilo je super.

Al' ništa više od toga. Čak ne ni super, majke mi. Drugačije sam, bre, zamišljala tu drogu, kao uzmeš i onda ti se nešto desi. Pa, ništa se nije desilo, nego samo si onako raspoloženiji; kao kad se lepo napiješ, ne previše da balaviš, nego onako taman, pre nego što sledećom turom pića sve sjebeš i uroljaš se; kao kad mesecima

treniraš u teretani pa si mnogo jak i zgodan i zadovoljan (a ni teg od pola kile nisi digao), kao da si milioner i ceo svet je tvoj (a ni listić za loto nikada nisi uplatio).

Sve možeš.

I sve bi hteo.

Kao da je neko drugi u tvojoj glavi, a to nisi ti.

Zidovi su bili visoki pet metara, a ja sam odozgo posmatrala ostatak sveta.

Taj osećaj je trajao oko sat i po, možda i kraće, a onda me je Marko pozvao: – Dođi u toalet da napuderišeš nos.

Ujutru sam zvala Jelenu da joj kažem kako ta droga uopšte nije bogzna šta i da ne deluje baš nešto na mene.

– Uopšte mi nije jasno kako se ljudi na ovo navuku. Ovo je, bre, ništa, baš ništa. E, a znaš li da sam pod dejstvom toga kao sumanuta trljala jezikom o nepce i napravila žulj na njemu. Da, na jeziku! Neverovatno.

– Bože, bože, Nina...

– Ma stvarno, bre, kokain nije ništa!

– Najveće lukavstvo Đavola jeste u tome da čoveka ubedi da ne postoji.

– Ma ne, bre... Kakav đavo, ovo je glupost! A i, znaš li, Jelena, kad prođe dejstvo, onda ti je sve nekako bez veze. Gledaš one pijane ljude oko sebe kako igraju, vesele se... A ti više nisi deo toga pa ti je dosadno. Onda uzmeš ponovo da te vrati na staro. I tako, šta znam... Drago mi je da sam probala, da znam šta je...

– Pa, dobro, ajde, probala si, ali nemoj više.

– Ma da l' si normalna! Ko zna šta ću postati u životu, ali narkomanka sigurno neću jer mi se ta droga uopšte bre ne dopada!

Sutradan sam opet htela. Ne odmah, ali posle trećeg viskija koji me nije napio, a nije mi ni obećavao da će me sledeći napiti, čula sam sebe kako govorim Marku: – Daj malo.

– Pa juče si rekla da ćeš samo jednom da probaš – smeškao se onako mangupski superiorno kao što to čine osobe sa kojima se mimoilaziš u luna-parku dok silaze sa vrteške nakon vrtoglave

vožnje naglavačke koja im je ispomerala želudac pa ti se smeškaju i pritajeno likuju nad novom ovcom koja drži kartu za sledeći krug.

– Pa, jebote, vikend je, subota je, daj mi malo. Probaću dvaput, šta?!

Ovoga puta je stvarno bilo odlično. Nisam očekivala ništa da mi se desi, već sam uživala u onome što mi se stvarno dešavalo.

Ceo svet je bio moj. Da. Ceo svet. Svih šest separea u diskoteci, svi stolovi za stajanje, podijum, bina, šank... Sve sam držala u svom vidnom polju i sve kontrolisala u svom mozgu. Čula sam šta pričaju oni tri stola dalje, mogla sam u nekoliko koraka da skoknem do njih i kažem da učute ako mi se razgovor koji su vodili ne sviđa, ili da naredim muzici da stane ako mi se ta pesma ne dopada. Nisam to učinila jer sam bila superiorno biće koje je mnogo iznad svih njih. A i svaka mi se pesma sviđala, nalazila sam u njoj neki novi smisao koji je kokain rasvetlio. Bila sam prepametna i najlepša i uživala sam u tom osećaju.

XI

Marko je opet bio tu. I to je bio putokaz da se vratim sebi. Bila sam puna energije, a planeta Zemlja sa epicentrom u Beogradu, gradu u kojem živi Marko, bila je najsavršenije mesto za život!

Ponovo sam ustajala rano i išla na predavanja na fakultetu, obilazila Jelenu, koja je zbog teške upale pluća zaglavila u bolnici, odlazila u nabavku, kuvala ručak i čistila kuću jer je moja poludela majka naprasno ukapirala da je ceo život grešila što je bila dobra, verna i ponizna prema svom mužu, te je rešila da se samo licka, šminka, oblači kao kurva i pravi ga ljubomornim jer joj je iskustvo došapnulo da sa muškarcima samo tako treba – đonom u lice!

Marko je našao idealnu devojku koja se drogira s njim vikendom po diskotekama, voli ga, razume ga i prihvata da on kreše i druge ribe.

Svi poludeli od ljubavi, srljali smo, svako na svoj način, u propast početkom te druge decenije 21. veka u Beogradu.

XII

Naredna tri meseca života sećam se kao jedne duge, duge noći dobrog provoda. Na kokainu i „na Marku“ sam doživljavala najblistavije trenutke svog bivstvovanja. Petkom i subotom smo se udarali po nosu, nedeljom smo se lečili, a ponedeljkom bili orni za napornu radnu nedelju.

– Jebote, Jelena, pa to je isto kao kad se nas dve napijemo petkom i subotom pa u nedelju mamurne leškarimo, dremamo ceo dan, gledamo filmove i jedemo supicu iz kesice da nas vrati u život. Isto je, stvarno je isto, samo što nakon kokainske noći ne možeš da zaspiš pa ti treba jedno dva-tri bensedina da bi zaspao.

– Dva ili tri bensedina, Nina?

– Pa, jebiga, nekad jedan... sad tri-četiri... Ali, Jelena, stvarno je to bez veze, super sam, srećna sam, dala sam tri ispita... Ej, veruj mi da sve držim pod kontrolom i da sam srećnija nego ikada! Čak i ne pijem više, jer kokain poništi sav alkohol, pa piješ bez veze, a ne možeš da se napiješ.

XIII

Markov ćale je bio uspešan privrednik u zemlji u kojoj je privreda propadala onom istom brzinom kojom su se on i njegovi poslovni pajtaši bogatili.

– Ćale je natprosečno inteligentan. A najkraća definicija inteligencije jeste: brzo snalaženje u novonastaloj situaciji, zar ne? Ko je ovim sirotanima kriv što nisu snalažljivi?! Ne može glup čovek da napravi pare – pričao je Marko, razvlačeći bele crte po stolu u svom stanu.

– Hoćeš li i ti jednu? – velikodušno me je pitao.

Gutala sam pljuvačku dok sam ga gledala kako ušmrkava i jezikom sam oblizivala osušene usne.

– Ne, mili, nije vikend – progovorila sam odvažnošću izvučenom iz malog prsta leve noge i nastavila da suvim jezikom oblizujem još suvlje usne.

Markov ćale je, onako natprosečno inteligentan, još pre dve decenije ukapirao da je mast tamo gde i vlast, pa je do perfekcije uvežbao sportsku disciplinu brzog preletanja iz političke partije koja silazi, do partije koja se penje na tron, a tom istom mašču koju je zaradio bivajući uz jednu vlast podmazivao je narednu. I opet je njegova firma dobijala sve tendere jer su, gle čuda, njegove ponude vazda bile najpovoljnije. Kakva zadivljujuća inteligencija!!!

Pošto ogroman novac izaziva i ogromno poštovanje – valjda zato što ga po Markovoj teoriji imaju samo natprosečno inteligentni – u kuću njegovog ćaleta počeo je da dolazi viđeniji svet, političari i biznismeni. A raznorazni umetnici – i to ne samo estradni – čije je projekte on, mecena i dobročinitelj, nesebično finansirao – samo što mu ruke nisu ljubili.

I dok je ćale naporno rintao po najboljim beogradskim restoranima i – sa konjakom u levoj i tomposom u desnoj ruci, prebačenoj preko ramena mlade švalerke – sklapao poslove sa svojim partijskim burazerima, keva je po ceo dan obilazila antiejdžing centre za

podmlađivanje kože, a fitnes treneri, maseri i najskuplji beogradski frizeri dolazili su joj na noge. Stilisti najpopularnijih estradnih zvezda specijalno za nju su nabavljali odeću i cipele najskupljih svetskih kreatora i omogućavali da preko veze za manje od šest meseci dođe do „birkinke“ – parčeta kože ukrojenog u žensku tašnicu koja košta 5.000 evra i čeka se godinama, jer lukavi proizvođač dobro zna da je sujeta najbolji kupac.

Marka, sina jedinca, iako su mogli, nisu poslali da studira na nekom uglednom svetskom univerzitetu.

– Plašili su se da bih u tom slučaju nakon diplomiranja ostao da živim u inostranstvu. Želeli su da budem sa njima i da, kad ćale ostari, ja nastavim porodični biznis – rekao mi je Marko i povukao novu crtu kokaina.

Ovog puta sam mu se pridružila. Jeste da je sreda, ali šta? Neću umreti ako povučem jednu crtu usred sedmice. Zar ne?

Marka su, iako nije bio bogzna kakav đak, preko veze upisali na državni ekonomski fakultet. Hteli su da stvarno nešto nauči, a ne da samo maše diplomom raznoraznih privatnih fakulteta na kojima predaju manekenke i estradne zvezde, a diploma ne vredi čak ni onoliko koliko je plaćen papir od kog je napravljena.

U celokupnoj i opštoj harmoniji tako srećne i prosperitetne porodice, Markov zadatak je bio samo da uči, a njegov ćale je – vaspitnom metodom nagrađivanja – za svaku ocenu ritualno stavljao novac u indeks. Pet hiljada evra za šesticu i sedmicu, sedam i po hiljada za osmicu i devetku i celih deset soma za desetku!!!

– U jebote, a ja šokiram indeks kad u gomili šestica dobijem neku sedmicu! Na tvom mestu bih bubala kô luda! Učila bih, bre, i danju i noću! Ma samo bih to radila!!! – oduševljeno sam skakala oko stola po kojem je Marko pravio nove četiri crte kokaina. Po jednu za svaku nozdrvu prisutnu u sobi.

– E, a da mi vidiš indeks! – smejao se Marko dok mi ga je donosio.

Gledala sam ocene i brojala lovu: 6 i 6 je 10, plus 8 je 17 i po, oho desetka! Znači 27 i po hiljada evra! U jebote! Plus 10 je 37 i po, plus 10 je...

– Pa, ti dalje imaš samo desetke, čoveče!!! Jebote, dvadesetak komada desetki!!! Koja lova! Ludilo! Kad stižeš da učiš kad po ceo dan blejiš po gradu?

Marko mi je ponosno otkrio tajne natprosečne inteligencije koja se genetskom deobom ćelija naselila u njegov genijalni mozak.

Teatralnim pokretima mađioničara koji se upravo sprema da žabu pretvori u prelepu devojkicu naočigled zadivljene cirkuske publike, Marko je stavio jaje da se kuva, a za to vreme se iskrao u stan roditelja i doneo ćaletov pečat.

Posle desetak minuta vruće, tvrdo kuvano jaje stavio je na sveže udaren pečat, a onda to isto jaje prislonio na čist beo papir besprekorno ga preslikavši.

– U, jebote život! Pa ti nisi ni davao ispite!

– Jesam, prva četiri sam stvarno naučio. Posle sam sam upisivao ocene i lupao pečate.

– Pa, kako misliš da diplomiraš, jebote?! Fakultet ne izdaje diplomu po tvom falsifikovanom indeksu već na osnovu spiskova i dokumentacije o polaganju i ocenama studenata.

– Ko kaže da ću da diplomiram? Boli me kurac za diplomu. Kad ispolažem sve ispite, počću da radim kod ćaletu u firmi. Diplomski ću da odlažem jer, bože moj, mnogo radim pa nemam vremena... A onda će vreme i moji poslovni rezultati učiniti svoje pa me niko više neće ni pitati za diplomu – ponosno je podelio sa mnom svoju genijalnu strategiju upozorivši me da nikome ne pričam o tome.

Sutradan oko podne, kada je i poslednja mrvica kokaina izvetrela iz mozga, a uznemirenost i nervoza rasterali radost i euforiju, popili smo po pet bensedina, legli, zagrlili se i zaspali kao brat i sestra.

Nismo imali potrebu da vodimo ljubav. Osećaj da smo saučesnici bio je još intimniji.

XIV

Marko je u narednih šest meseci položio još četiri ispita i to sa desetakom! Krckali smo novih 40.000 evra i uživali u svim blagodatima koje novac može da kupi. Ušmrkavali smo najčistiji kokain, duplo skuplji od onog pet puta presečenog, punog prah-šećera, andola i ekstazija koji se prodaje na ulici; za nas je u svim diskotekama bio rezervisan najbolji separe, a šampanjac je tekao u potocima.

– Ajmo na more! – predložio je Marko dok smo u sedam ujutru sedeli na terasi *Blek panterisa*, okruženi Ciganima koji su i dalje svirali jednim gostima na praznom splavu na Savi.

– Kad?

Marko je izvadio telefon, pozvao aerodrom, a zatim i najluksuzniji hotel u Bečićima. Treći poziv glasio je ovako: „U deset slećem sa devojčicom na aerodrom u Tivat, nismo sveži, od sinoć smo. Uzdam se u tvoje gostoprimstvo i znaću to da nagradim.“

– Možemo odmah, čim ovo popijemo.

– Nemam ni kupaći, ni stvari da se presvučem... ništa nemam.

– Kupićemo sve u Budvi.

– A je l' mogu, pre nego što krenemo, još jednom da čujem omiljenu pesmu?

Marko je novih 50 evra gurnuo među špil novčanica na harmonici, a umorni muzičari su krvavih očiju i napuklog, promuklog glasa zapevali: *...sve dok se srce priseća*

svojih davnih nesreća,

ti si ona moja najveća.

A baš si mi se dopala,

od usana do stopala,

ej, srećo moja propala...

Snimila sam ih mobilnim telefonom i slušala u avionu koji je leteo ka Tivtu. Ta pesma je, kao nijedna druga, opisivala moju ljubav prema Marku.

– O, Bože, vidiš li koliko ga volim? Molim te, učini da bude samo moj – nečujno sam pomerala usne na 10.000 metara verujući da će me na nebu Svevišnji bolje čuti nego sa zemlje.

– Će si, brate?! Dobro doša'! – uzviknuo je kratko ošišani, visoki Crnogorac naslonjen na crni džip parkiran ispred aerodromske zgrade.

Morsko sunce ošinulo me je po obrazu i na trenutak mi se zavrtelo u glavi. Potražila sam pogledom Marka da ga uhvatim podruku, ali on je koračao nekoliko metara ispred mene. Duboko sam udahnula i dobro se koncentrisala da ne padnem.

Čim smo ušli u džip, Crnogorac nas je poslužio belim prahom. Za kraće od minut bila sam kô nova. Sveža, kao da sam celu noć spavala.

– A Će su vam koferi? – upitao je naš domaćin.

– Nemamo ništa, brate, došli smo pravo sa splava, vodi nas da kupimo nešto.

– Joooj, Beograd! Klubovi, splavovi... NiĎe take ljepote! Sve radi po vazdan i po cijelu noć. Jedva čekam da proĎe sezona pa da vam se pridruŕim. Pih, oĎe ti je selendra, pijani Rusi, nekak'i trećerazredni Evropljani... Pih, jad i bijeda. NiĎe pravog gosta, niĎe gospodina. E, dobro mi doša', brate – uskliknuo je Crnogorac i pruŕio Marku kesicu belog praha, a ovaj mu je tutnuo u ruku dve novćanice od 500 evra.

Sat vremena kasnije, u prostranom skupo nameštenom stanu u centru Budve, u gomili firmirane robe naslagane po foteljama, trosedima, stolicama, parketu, traŕila sam kupaće kostime i odeću za Marka i mene. Širom otvorenih i oćiju i usta, paŕljivo i skoro pa bogobojaŕljivo, dodirivala sam vrhovima prstiju modele najvećih svetskih kreatora koje sam pre ovoga mogla da vidim samo na *Fešn TV*-u. Na prelepim, blistavim haljinama, cipelama, majicama, jaknama, još su bile zakaćene cene i etikete radnji iz kojih su ukradene. Najjeftinije stvari koštale su 300 evra! Obukla sam savršeno lepu belu *Versaćeovu* koŕnu jaknu koja mi je stajala kao da sam se rodila s njom. Na etiketi je pisalo 1.500 evra! Kao opećena svukla sam je i paŕljivo poloŕila preko fotelje.

– Što je ne uzmeš? Stoji ti ka da je pravljena za tebe! – pitao je Crnogorac, uzeo jaknu sa fotelje i ponovo mi je obukao.

– Previše je to skupo, neka, hvala... – počela sam da je svlačim, ali me je Crnogorac čvrsto uhvatio za ruke, a zatim mi nežno, mazeći me po leđima i rukama navukao jaknu.

– To ti je poklon od mene, mala – muklo je rekao i prislonio telo uz moje obgrlivši me rukama. Disao mi je u facu, ubrzano i isprekidano.

Užasnuto sam pogledala u Marka očekujući pomoć.

Na tren me je pogledao, ali nije reagovao. U jednoj ruci je držao čašu sa konjakom, a drugom je razvlačio crte po stolu.

Izmigoljila sam se nekako iz Crnogorčevog zagrljaja, prišla stolu i povukla liniju. Razbistrilo mi se u glavi i sve je opet delovalo savršeno.

Za kesu garderobe, koju smo kupili po tri puta nižoj ceni nego u radnji, Marko je dao 1.000 evra.

– Ni sat vremena nismo na moru, a već smo pukli 2.000 evra! Ne žale se džabe turisti da je Crna Gora ovog leta preskupa! – izvalila sam štos i zasmejala i sebe i Marka i Crnogorca koji nas je vozio u hotel.

Kupali smo se na bazenu hotela *Splendid* u kojem smo odseli, išli na raznorazne egzotične masaže u prelepom spa-centru, a po podne smo krstarili jahtom Markovog i Crnogorčevog druga i večerali mirisne i sveže morske plodove, zalivene rashlađenim šampanjcem u tivatskoj luci Porto Montenegro.

Savršen dan!

Dan kakav i najveće beogradske sponzoruše i najčednije zaljubljene princeze mogu samo da požele!

Moj princ je celu prošlu noć, ceo današnji dan i celo veče bio pored mene i to me je činilo najsrećnijom devojkom na planeti.

– Idem ja gore, na deseti sprat, u kazino da ubijem vrijeme dok se vi spremite i osvježite, pa ćemo u *Trokadero*; čeka nas najbolji separe, Aca Lukas večeras pjeva – rekao je Crnogorac u liftu *Splendida*.

– Lukas?! E, to se ne propušta! – uzviknuo je Marko i požurio u sobu.

Istuširali smo se i obukli za pola sata, drugih pola sata smo se kresali – Marko nije mogao da svrši – a osvežavali smo se čitavih pola minuta: po crtu koke u svaku nozdrvu i bili smo spremni za provod!

„Belo, oko mene sve je belo, sat na ruci, košulja, cipele, odelo...“, pevao je Lukas dok smo ulazili u diskoteku. Na neonskom svetlu sijale su moja bela mini-haljina, bele sandale i bela *Versaćeova* jakna.

Devojke su me zavidno gledale. Pa, imaju i na čemu da mi zavide!, pomislila sam i čvršće stegla Markovu ruku. Ljubav moja, najlepša!

U separeu su sa nama sedela još dva mladića i dve devojke, Crnogorčevi drugovi i drugarice. Nas tri smo igrale i uvijale se oko njih uz muziku. Zajedno smo odlazile i u WC da se „našminkamo“.

Sve tri smo stajale u uskoj kabini i dok sam presavijala novčanicu i sipala beli prah, onako kako me je moj dragi Marko naučio, neko je spolja gurnuo vrata i kokain mi se prosuo po jakni.

– Belo, pa se ne vidi! – rekla sam, a sve tri smo se zacerekale dok sam pravila novu crtu, gnječeći grumenčice u presavijenoj novčanici.

Čim smo se vratile u separe, ustala su njih četvorica i pošla u WC.

– Pogledajte ih, molim vas! Sva četvorica u jednu kabinu. Reći će svet: pederi idu na grupnjak! Ha-ha-ha-ha... – smejala sam se i đuskala sa novim drugaricama.

Nizale su se pesme koje volim, sve vreme sam igrala, sela nisam. Na svakih pola sata išla sam u toalet da se popravim; u početku sa devojka, a posle sa bilo kim ko je u tom trenutku išao da povuče crtu.

Kada sam se oko tri ujutru po ko zna koji put vratila iz WC-a sa Crnogorcem i njegovim drugom, zatekla sam Marka kako se žvalavi sa ove dve devojke, okrećući glavu čas ka jednoj čas ka drugoj.

– Šta radiš to?! Šta radiš?! Zašto mi to radiš?! – počela sam da vrištim i udaram ga.

– Ajd smiri se, devojko; što ti je, pa on samo tebe voli. Pušti ga, jadna, da se opusti malo – tešio me je Crnogorac i grlio me. Ruke su mi bile čas na mojim leđima, čas na ramenima, čas na grudima... Svuda je stizao, kao da je hobotnica, a ne čovek!

– Ma da se nosite, bre, svi u pizdu materinu!!! – razdrala sam se i krenula iz diskoteke uplakana, probijajući se kroz gužvu.

Na visokim tankim štiklama krenula sam peške iz centra Budve ka Bečićima. Posle pola kilometra naišao je Crnogorac u džipu, otvorio vrata i pozvao me.

– Ma jebem li ti majku, da ti jebem! I oca ti jebem, tek da ne pomisliš da ne znam lokalne običaje! – rekla sam i zalupila vrata.

– E, ti si stvarno luda devojka! Ajd ulazi da te odvezem u hotel, silovaće te neko noćas na putu!

Ušla sam.

Plakala sam i tresla sam se, celo telo mi je drhtalo, a u glavi je zujalo.

Dopratio me je do sobe. Prsti su mi drhtali i nikako nisam uspevala da uguram karticu u otvor i otključam vrata. Pomogao mi je i ušao sa mnom.

Jedva sam došla do kreveta i legla. Soba se vrtela, telo mi se toliko treslo da je poskakivalo po dušek. Srce je nenormalno jako i nenormalno brzo lupalo. U glavi je tutnjalo. Buka, muzika, glasovi iz diskoteke, smeh, vrisak... sve je bilo unutra i nije moglo da izađe. Uzela sam previše kokaina za ova dva dana i dve noći koliko nisam spavala...

– Molim te, daj mi bensedine ili nešto za smirenje, šta imaš. Mislim da umirem – izgovorila sam poslednjim trunčicama snage.

Prineo mi je na dlanu napravljenu malu, tanku crtu žutog praha i urolanu novčanicu. Drugom rukom uhvatio me je za potiljak, digao mi glavu i primakao je raširenom dlanu. Povukla sam i legla.

Srce se umirilo, a buka iz glave je nestala. Neopisivo lepa i umirujuća toplina i blaženstvo ispunili su mi telo. Spavala sam i sanjala najlepší san, a bila sam budna.

Osetila sam nekim sporednim, nebitnim receptorima kako se njegovo golo telo diže i spušta po mom. Jebe me, pomislila sam krajičkom mozga, ali ta činjenica uopšte nije imala uticaja na moje blaženstvo.

Probudila me je mučnina i jako sunce koje se probijalo kroz zatvorene kapke i pržilo mi zenice. Zagrlila sam WC šolju i ispovala se. Vratila sam se u krevet i zaspala kô zaklana.

Ponovo sam se probudila tek uveče. Marko je spavao kraj mene. Pozvala sam rum-servis i naručila tortu. Spuštajući je na sto videla

sam tragove žutog praha. I Marko je, dakle, uzeo heroin. Da li je i njemu bilo prvi put?

Pojela sam skoro celu tortu, popila litar vode i vratila se u krevet.

Ujutru smo krenuli nazad za Beograd. Čutke smo se spremili, čutke napustili sobu... Čitali smo i u taksiju koji nas je vozio ka aerodromu.

U avionu sam stavila slušalice i sa mobilnog pustila snimak sa *Blek panterisa*: ...*Znam, tesna ti je obuća,*

a čuda nisu moguća,

da me voliš verno, beskrajno.

I da imam dugi vek,

neću s drugom naći lek,

ostaću te željan zauvek.

Sve dok se srce priseća

svojih davnih nesreća,

ti si ona moja najveća.

A baš si mi se dopala,

od usana do stopala,

ej, srećo moja propala...

Kao da je četrdeset osam dana, a ne četrdeset osam sati prošlo otkad smo sa terase *Blek panterisa* pošli na more. Na noćne more...

– O, Bože – ponovo sam iskoristila poziciju na nebu da zamolim Svevišnjeg – molim te, učini da Marko bude samo moj. I, molim te – dodala sam – učini da i on poželi da i ja budem samo njegova – rekla sam i stresla se od gađenja što me je pre samo dvadeset četiri sata jebao Crnogorac.

Prvi deo moje želje se uskoro ispunio. Drugi deo, ne da se nikada nije obistinio, već je ubrzo poprimio najužasnije razmere.

XV

Kao na mekim šapicama mačke, sitnim koracima i nečujno, heroin se ušunjao u naš život.

Već pola godine bili smo skoro svakodnevno na kokainu. U početku samo vikendom, pa onda jedne srede zato što je Marku rođendan, zatim sledećeg utorka da proslavimo moj položen ispit, potom i u četvrtak jer je bio kišan dan, pa smo i mi bili sumorni i sjebani...

Svaki pokušaj da bar jedan dan preskočimo završavao se odustajanjem jer bez kokaina bili smo kao izduvan balon, beživotni, neraspoloženi i depresivni. Samo beli prah mogao je da obasja i osvetli naš mrak.

Bele kokainske noći trajale su sve duže i spajale se sa danima. Večernji izlasci završavali su se oko podne na splavovima i uz muzičare koji su nas trpeli samo zato što ih je Marko kitio velikom lovom. Na putu do kuće mimoilazili smo se sa kupačima koji su išli na plažu na Adi, u susret su nam išle nasmejane devojke na rolerima, biciklisti... Kroz tamne naočare posmatrala sam taj život koji se kretao u suprotnom smeru od mog.

Često smo spajali po dva dana i dve noći, a posle litrama piva zalivali tablete bensedina pokušavajući da se umirimo i zaspimo.

Bili smo nervozni i razdražljivi kao divlje zveri zatvorene u kavez. Naša čula, od stimulacije kokainom stalno budna i hiperaktivna, počela su da žive neki svoj život, mimo nas. I u mrklom mraku videla sam siluete, u mrtvoj tišini čula glasove, a hiljade mrava šetalo je po mom telu dok sam pokušavala da zaspim.

Agonija je blaga reč za ono što smo Marko i ja preživljavali. Buka u glavi, napadi panike i paranoje sa lupanjem srca i drhtanjem tela postali su svakodnevnica.

Svađali smo se, Marko se drao na mene zbog svake sitnice. Vređao me je. Ja njega nisam. I dalje sam ga volela više od kokaina.

Dejstvo bensedina rastopljenog u pivu bivalo je sve slabije. Sada smo morali po celu kutiju da popijemo ne bismo li zaspali.

– Jesi li svesna da može da se desi da se i ne probudimo? Pa, ovoliko bensedina koliko mi popijemo da bismo zaspali ljudi popiju da bi se ubili! – ozbiljnim glasom saopštio mi je Marko, izvadio paketić uvijen u srebrnu foliju od čokolade i odvio ga. Unutra je bio žuti prah.

Liznula sam usne ugledavši heroin. U mom sećanju oživelo je neverovatno blaženstvo u koje me je taj čarobni prah odveo nakon kokainskog nervnog rastrojstva koje sam doživela u Budvi.

„Prvi put kad kupiš heroin, kupi i mrtvački sanduk jer će ti veoma brzo zatrebati, a tvoji neće imati para da ti ga kupe pošto ćeš im sve raskući i rasprodati“, iz donjeg, levog ugla malog mozga dopirale su Jelenine reči. Čvrsto sam zatvorila oči i oterala ih.

Povukla sam malecku, tanku crtu.

Ooooo, kakvo blaženstvo! Osećaj sličan onom koji traje pet-šest sekundi pre nego što ćeš da svršiš, kad ti se gusta, slatka, topla tečnost širi telom i ispunjava te vanvremenskom i vanprostornom radošću i spokojom. Da, slično tome, ali najmanje sto puta jače!

Posle nekoliko sati grčila sam WC šolju. Bio je to drugi i poslednji put da povraćam od heroina. Kasnije u životu, povraćala sam samo kada nemam heroina.

XVI

Mesec dana nakon što je najnovija vlast u Srbiji uhapsila Markovog ćaleta i blokirala mu račune, njegova porodica sve sa pridruženim članom, mojom malenkošću, otkrila je sav užas života bez novca!

Tobože šokirani „nepravdom koja je zadesila tu poštenu kuću“, u početku su prijatelji zvali i nudili pomoć, najhrabriji su čak i dolazili u posetu, osvrćući se pred kapijom da li ih neko gleda... ali kad ni posle tri meseca ćale nije izašao iz pritvora, i telefon i zvono na vratima su začutili.

Nekada imućna kuća pretvorila se u buvljak. Keva je rasprodavala nakit i umetničke slike, a skupe torbe i bunde davala ispod svake cene ne bi li platila advokate.

Kada je potrošio svu lovu dobijenu za „položene ispite“, Marko je prodao svoja kola. Još tri meseca imali smo za heroin, a onda smo zakoračili direktno u pakao!

XVII

Otkako smo uzeli malo žutog praha da bismo zaspali, kokain skoro da više nismo ni koristili. Još neko vreme, veoma retko, kad bismo izašli u provod, dizali bismo se kokom, ali kako smo sve ređe izlazili, tako je i kokain izašao iz našeg života.

– Jedini način da se skineš sa koke jeste da se navučeš na hors! – zasmejala sam Marka.

Ubeđeni da možemo da prestanemo kad god hoćemo, uživali smo u takvoj lepoti koju ništa u životu osim heroina ne može da stvori.

Uzimali smo ga kao antibiotik: na osam sati. Uglavnom smo sedeli kod Marka na gajbi. Nismo imali želju da izlazimo, čak ni da jedemo. Bez ikakvog osećaja gladi, hranu smo uzimali retko, u malim količinama, čisto zato što moramo. Još ređe smo vodili ljubav. Orgazam je bio smešno, prevaziđeno iskustvo u odnosu na fleš koji je izazivao heroin. Savršeni, rajski prah bio nam je sasvim dovoljan za sreću.

Nismo osećali grižu savesti što smo po ceo dan bili drogirani i neupotrebljivi za život. Smerno smo se držali pravila „Iгла nikad!“ i sve češće smo ga izgovarali kako je s vremenom žuti prah gubio svoja čarobna dejstva.

– Prošli put si mi doneo bolji! – govorio bi Marko dileru nakon svakog novog uzimanja.

I stvarno, prvih desetak puta žuti prah nas je vodio visoko gore, direktno u raj. Blaženstvo je trajalo satima! Ali s vremenom je let bivao sve kraći i na nižim visinama.

Samo jednom se desilo da zaspimo, a da ne sačuvamo ništa za ujutru.

Probudila sam se bolesna.

Marko je nervozno zvao dilera, koji se javio tek posle tri sata.

– Idi ti kod njega, u frci je, ne može da dođe – rekao je i pružio mi novačnicu od sto evra.

– Ne mogu, Marko, bolesna sam. Izgleda me uhvatio grip – jedva sam govorila drhteći od groznice. Svi mišići su me boleli, telo je bilo potpuno malaksalo i činilo se da nema šanse da stanem na noge.

– Jebote, i mene je uhvatio grip! Lomi me temperatura, puca mi glava, ne znam gde sam. Molim te, idi ti, ljubavi.

Ja, ljubav, ustala sam nekako, obukla se, i cvokoćući zubima rekla taksisti adresu i zamolila ga da me sačeka i vrati.

Kod dilera u stanu uzela sam crtu, a grip je nestao kao rukom odnet. Taksista me je drmusao pred Markovom kućom i budio iz prijatnog dremeža.

Nakon pet minuta i Markov grip je nestao. Vratili smo se u krevet i nastavili da džonjamo.

XVIII

Poslednje zalihe love nestajale su i topile nam se u nosu.

Satove i zlatne igle za kravatu Markovog oca, nakit njegove majke, umetničke slike iz kuće nosili smo dileru i trampili za heroin. Davali smo ih u bescenje! Kupac je cenu određivao odokativno. Nije procenjivao predmete već nas. Što smo više drhtali, što je kriza bila veća, cena robe koju nudimo bila je manja.

Tonuli smo ogromnom brzinom i, pokušavajući da se spasemo, vezali smo, svako sebi, kamen oko vrata.

Rečenicu „Igla nikad!“ poslednji put sam izgovorila dva sata pre nego što sam je ugledala u svojoj veni.

Količina novca s kojom raspolažeš i te kako utiče na navike. Jedne nestaju, druge se rađaju. Tako smo Marko i ja druženje po skupim diskotekama i splavovima preselili u kućni ambijent. Danju smo spavali, vešto izbegavajući kontakte sa njegovom kevom i mojim matorcima, a noću smo blejali na gajbi kod Markovog komšije Miće.

Mića i Marko su sedeli u istoj klupi i u osnovnoj i srednjoj školi. Imaju mnogo onih dirljivih priča o tome kako su delili sendvič i jogurt, ortački pušili istu cigaretu i voleli istu devojkicu, ali nijedan nije hteo da je smuva da ne bi povredio osećanja svog druga, pa je ona ni kriva ni dužna pripala nekom trećem.

Milica, tako se zvala.

I danas se tako zove, ali dok se upoznajemo kod Miće na gajbi, jedva izgovara ime stonirana od heroina, sa visoko zavrnutim rukavom na levoj ruci unakaženoj raznobojnim modricama od starih i novih uboda iglom.

S tim trećim je i zatrudnela u četvrtoj godini srednje škole i udala se. Zajedno su se učili životu odraslih, gajili dete uz veliku pomoć roditelja, radili, štedeli za more i za učešće u kreditu za veći stan.

– Bili smo srećni dve godine... Valjda smo bili srećni, ne znam. Kada sam se porodila, malo se povukao u sebe. Mehanički je

obavljao zadatke koje su mu uloge muža i oca nalagale. Uglavnom je ćutao i sklanjao se u drugu sobu. Imala sam puno razumevanja za to što mu smeta plač bebe jer ne može da se naspava pred sutrašnji posao – tečno mi je ispričala Milica kad je pridošla sebi, pola sata nakon što smo se upoznale.

Događaj koji joj je promenio život desio se jednog poslepodneva kada se Treći vratio sa posla prvi put na vreme i nervozniji nego inače.

– Rekao mi je da nam skuvam kafu, a onda mi kratko i ne štedeći me, sasuo istinu u lice. „Ne mogu više da živim lažnim životom. Volim drugu osobu. Ne tražim da me razumeš, već samo da odeš i ostaviš me na miru.“ Bebu nije ni pominjao, pa sam nas obe spakovala i odselila se kod mojih. Reč nije rekao, niti mu je zaigrao ijedan mišić na licu dok ga je dete ljubilo i mazilo ručicama po licu. Samo je pojačao televizor. Zavaljen u fotelju, ni pogledom nas nije ispratio – govorila je kao spiker sa TV dnevnika, slažući svoje misli u lepe, tačne i gramatički ispravne rečenice ta osušena, izborna starica od dvadeset četiri godine, upalih očiju i crnih podočnjaka.

Kada se ni posle tri meseca nije javio, očajna, u želji da privuče njegovu pažnju, Milica je podnela tužbu za razvod braka.

– I razveli smo se, a da mi nikada nije objasnio šta se to desilo sa nama.

Šta se desilo sa njima saznala je kada joj je drugarica prijavila da njen dragi Treći živi u njihovom stanu sa starijim muškarcem. Da, dodala je i da deluju veoma srećno i zaljubljeno.

U ljubavi ima svega, samo nema pravila. Muževi ostavljaju žene zbog druge, uglavnom mlađe, a Milicu je njen Treći ostavio zbog drugog. Još i starijeg.

Kada je sve to saznala, doživela je nervni slom. Nakon dve nedelje u duševnoj bolnici, puštena je na kućno lečenje sa kesom lekova.

– Bacila sam ih na putu do kuće plašeći se da mi ne stvore zavisnost i prešla na domaću radinost – čaletovu rakiju. Nakon što su me treći put zatekli kako pijana besvesno ležim kraj upišanog, usranog i nenahranjenog deteta, moji su zapretili da će zvati Centar za socijalni rad da mi oduzme dete osete li još jednom da smrdim na alkohol. Zato sam, silom prilika, prešla na travu. Posle dve nedelje tip kod kog sam kupovala nije imao vutru, pa mi je kao zamenu

ponudio fiks, i to gratis. I, tako... Sad mi je dobro. A i moji ćute i čuvaju dete, ne pominju više Centar za socijalni rad. Sad ja pretim da ću zvati Centar kad god neće da mi daju lovu. Šta će, daju mi koliko imaju, zavoleli su dete, vezali se za malu, presvisli bi da im je neko oduzme. Da, ćerku imam. Gde baš žensko da rodim! Joooj, jadno žensko... šta je sve čeka...

Prekinula je priču da bi se javila na telefon.

– Pušenje vam je hiljadu dinara. Seks tri hiljade. A bez kurtona je pet hiljada dinara.

Propalo, blede lice sakrila je puderom i rumenilom, i stavljajući sjaj na usne dobacila mi: – E, idem da uzmem neku kintu, brzo se vraćam, čekaj me, baš volim da pričam sa tobom.

Gledajući je pokušavala sam da se setim kada sam se ja poslednji put našminkala. Sigurno ima mesec dana.

Mića je spremao fiks. U supenu kašiku stavio je heroin i malo limuntusa, a plamen upaljača podmetnuo je pod kašiku i toplotom rastopio prah. Sa filtera cigarete oljuštio je papir i čistu celulozu stavio u tečnost na kašiki „da pročisti otrove“, kako je znalački objasnio nama početnicima. Uzeo je špric, uvukao sadržaj kašike, digao ga i pogledao u Marka, pa u mene.

– Ko će prvi?

– Ja ću! – nestrpljivo je poskočio moj dragi.

Dok mu je Mića vešto, iznad lakta, podvezivao ruku gumenim gajtanom, sličnim onom koji koriste medicinske sestre kada nam vade krv, Marko je pitao školskog druga s kojim je pre ovog fiksa delio sendvič, jogurt, cigaretu i devojku: – Nego, Mićo, kad si prešao na heroin?

– Heroin nije izbor, heroin je nužda. Na to se ne prelazi, na to se ne navlači... Heroin je logična posledica drogiranja. Heroin je najbolji, zato i jeste ostavljen za kraj – mudro je prozborio Mića, a kada je vena nabubrila, gurnuo je špric u nju i izvukao malo krvi obojivši u crveno tečnost u špricu. Sledećim pokretom prsta ubrizgao mu je otprilike četvrtinu pomešanog heroina, limuntusa i krvi...

Odvezao je gumeni gajtan, a Markova glava je pala na grudi.

Zgrozila sam se.

– Ja neću fiks. Daj mi ovako malo – rekla sam.

Čula sam kako govori: „Nemam, lutka“, i nervozno odreagovala: – Nisam ti ja lutka!

– Nisam ti ni rekao da si lutka, već da imam samo lutku, polutku, pola grama i da je sve u špricu. Nemam ja pare, devojko, da šmrčem. Uzmi ili ostavi...

– Daj! – panično sam ga uhvatila za ruku u strahu da će sve ubrizgati sebi i da ću ja jedina u sobi ostati neurađena i u krizi.

Okrenula sam glavu na drugu stranu i, dok mi je obmotavao gajtan oko nadlanice, čula sam kako govori: – Blago tebi, kako imaš divne vene.

Osetila sam ubod, a potom i galop hiljadu konja koji su tutnjali mojim telom. Heroin pomešan sa Markovom krvlju izazvao je u meni osećaj jači od hiljadu orgazama. Kada su se konji smirili, osetila sam sreću kakvu sam doživela samo jednom u životu: kada mi je Marko pružio buket visibaba koje je lično, samo za mene, nabrao na Fruškoj gori.

XIX

Mesec dana kasnije bilo je tačno dva meseca kako se nisam našminkala i jedno deset dana da se nisam okupala. Svrbelo me je i bolelo teme raskrvavljeno upornim češanjem po tek formiranim krasticama od prethodnog češanja. Stravično me je mrzelo da operem kosu...

Verovatno smo i Marko i ja smrdeli kao lavovi, ali zbog stalno zapušenog nosa, osušene i izjedene sluzokože ništa nismo osećali. Čak smo se poslednjeg meseca jedno tri puta i kresnuli obliveni heroinskom ljubavlju. I bilo je dobro.

Nisam odlazila kod mojih, nisam išla ni na fakultet. Marko i ja smo prodavali sve vredno što je moglo da se nađe u kući. Njegova keva ništa nije provaljivala. Jedan dan bi bila pijana, drugi dan mamurna i na lekovima za smirenje. Još kad se smuvala i zaljubila u advokata koji joj je branio muža!!! Nigde kraja našoj slobodi, mogli smo zajedno sa krevetom i njih dvoje da iznesemo, ništa ne bi provalili!

Po ceo dan sam spavala sa mojim dragim, a noću smo blejali sa Mićom i drugarima iz kraja. Nisam imala hrabrosti da se javim Jeleni jer bi me provalila po glasu, znam. Odbijala sam njene pozive. Ne bih imala šta ni da pričam s njom. Milica mi je s vremenom postala najbolja drugarica. S njom sam imala mnogo više zajedničkih tema.

Uživala sam u Marku i u heroinu i savladala mnogo novih izraza: gan ili špricer je špric; koka i kokta su kokain, dop i hors su heroin; petarda ili mić (gramić) jesu gram heroina, kaže se i ćamil; lutka je polutka; ekser je ekstazi, a trip ili ptri je LSD (to smo gutali samo kad nemamo hors); marihuana ima najviše nadimaka: Marijana, Meridžejn, Mara, vutra, vuja, pituljica... ; buksna i džokavac su džoint... ; hašiš je šit, šiška, šija, šišmiš... Marokanac je kao čokolada, crni plastelin, mekan, mora da se zagreje, Avganistanac je kao osušena glina; ratlika je polen sa marihuane; skank (tvor) jeste

marihuana koja se prska dok raste, uglavnom ekstazijem, a albanka je prskana heroinom ili morfijumom.

Samo pejotl nisam probala. Pravi se od kaktusa. Kažu da su ga Maje koristile pre nego što su izumrle, ha-ha-ha-ha-ha-ha... Ja nemam nameru da izumrem, zato sam na čistom horsu. Dobro, presečenom. Nema čistog u Srbiji. Budže ga presecaju čistim paracetamolom, a mi sirotinja presecamo ga kombinovanim praškom. Svaka nova ruka preseca čime stigne, tako da u svakom ima svačega.

Navikneš se na robu svog dilera i na njegovo presecanje pa si bezbedan. Tačno znaš koliko ti treba, ma u miligram. Problem je kad odeš kod drugog dilera. Tad možeš lako da overiš. Ali tvoja smrt, smrt mušterije, njemu neće zatvoriti radnju. Ma kakvi, razradićeš mu je jer znači da ima čistiji hors koji u narednim rukama još može da se preseca.

XX

– Koja si ti sponzoruša, jebote! – vikao je Marko dva sata nakon što je i njega i mene stigla heroinska kriza i najužasniji bolovi i mučnina koju ljudski organizam ne može ni zamisliti dok ih ne doživi.

– Samo si zbog gudre sa mnom! Prstom, bre, Nina, nećeš da mrdneš! Nađi nam malo da se sredimo, jebote.

– Hoću, Marko, hoću, naći ću. Zovi Miću da mi da samo malkice da se sredim pa idem kući da uzmem onu skupu belu *Versaćeovu* jaknu što si mi kupio u Budvi, pa da prodamo nekome.

– A jesi li se setila jakne, pička ti materina sebična! Nisam ti je ja kupio! Seti se kako si je lako zaradila. Malo te čovek kresnuo i opa! Jakna od hiljadu petsto evra! I šta ti je falilo?! Ništa.

– Nikada se neću jebati za pare! – izgovorila sam sekundu pre nego što sam u slepoočnicama osetila Markovu pesnicu.

– Onda marš napolje! Marš, sponzorušo jedna. Samo me koristiš! I ti i ova kurveštija od moje majke. Zaljubila se u onog dripca advokata. „Nemojte, gospođo, da dajete sinu novac, on se drogira!“ Ne, nego njemu da daje, da mu plati što je jebe dok onaj moj jadni čale trune u zatvoru. Vas dve kurveštije upropastile ste ovu kuću! – razjareno je urlao Marko i držeći me za kosu vukao ka vratima.

– Ne teraj me, Marko, molim te! – zajaukala sam.

Pustio me je, seo na pod, stavio glavu u šake i zaplakao.

Sela sam iza njega, opkoračila ga i zagrlila celim telom.

– Hoćeš li da jebem babe i da ja donesem lovnu? A i neće mi biti teško, danas bogate matorke od pedeset godina izgledaju kô da imaju trideset.

Kosti su me zabile kada mi je pred očima proletela slika golog Markovog tela na telu neke gole žene.

– Neee! – vrisnula sam, a onda pribrana, mirnim glasom, tiho upitala: – Šta treba da uradim, ljubavi?

Spustio je šake, a lice mu se ozarilo. Ustao je, podigao me i odgurno u kupatilo.

– Okupaj se, operi tu kosu, našminkaj se, namiriši... – i oblačeći jaknu, s vrata doviknuo: – Doneću ti malo da se središ, samo budi brza.

Nakon dvadeset minuta bila sam čista, obrijana i mirišljava, a posle fiksa koji je Marko iskukao od Miće, preporodila sam se.

Našminkanu i, po njegovoj želji, obučenu kao kurvu, Marko me je odveo u spavaću sobu.

Legla sam na krevet, dremala i čekala.

Ušao je Džoni, najjači narkodiler u kraju.

Jebô me je.

Ostavio je dva grama.

Marko i ja smo bili mirni dva dana.

Treći dan je ponovo došao. Opet me je kresnuo. Ostavio je još dva grama i ispričao mi: – Veruješ li da sam bio ludo zaljubljen u tebe? Sanjao sam te, maštao o tebi, voleo sam te. Godinama! Celu srednju školu drkao sam na tebe i priželjkivao da ti ga samo jednom stavim. Znaš li da se svaka želja kad-tad ispuni ako čovek nešto jako želi?

Znam.

XXI

„Ej, umirem, još malo mi je ostalo, imam sidu. Ako želiš da me vidiš poslednji put, dođi. Nisam više na plućnom, na infektivnom sam... već godinu dana.“ Bila je to Jelenina poruka.

Pet puta sam je pročitala i sadržaj je uvek bio isti. Skamenjena, pola sata sam zurila u ekran mobilnog čekajući da slova zamene mesta i poruka dobije drugačije značenje.

Džaba.

– Otkud ti sida, jebote? Otkud tebi sida?! Tebi, koja si spavala sa dva i po dečka?! – pitala sam je sedajući na njen bolnički krevet.

– Evo, da ti priznam pred smrt, ipak ih je bilo trojica – rekla je i zakašljala se.

A ja – poznavajući Jelenin humor, znala sam da te bele čeljusti koje se promaljaju iz osušenih, tankih, ispucalih usana razvučenih između posivelih, usahljih obraza znače smeh – i sama sam se nazor glasno zacerekala da joj pružim podršku.

– Pa ko ti je od njih trojice uvalio sidu, majke ti?

– Prvi.

– Kako znaš, jebote?

– Čim sam saznala, svima sam javila.

– I, kako su reagovali?

– Ne pitaj! Psovali su me i vređali.

– I?

– Treći je zvao posle sedam dana, rekao da je negativan na HIV i sav srećan me pitao treba li mi nešto. Naravno, nikada se više nije ni javio niti pojavio. Prvi i drugi su se javili posle dvadesetak dana nakon ponovljenih testova. Obojica su bili HIV pozitivni. Meni je uvalio prvi, a ja sam virus prenela drugom...

– Jebote, Jelena... Prvi dečko... Prvi dečko pa sida! Jebote... Pa zar inkubacija ne traje petnaest godina? Pa sećaš li se onog vica kad deda od devedeset godina odlazi u javnu kuću i traži da jebe ribu

koja ima sidu jer je čuo da kad dobiješ HIV živiš još petnaest godina?!

– Da, mila, ali to je maksimalno vreme. Ja sam imala tu nesreću, zapravo sreću, da mi se brzo ispolji, da ne prenosim dalje virus i da ne nosim na duši više od jednog muškarca.

Legla sam kraj nje, zagrlila je i zajecala.

– Znaš li da si prva osoba koja me gri otkad sam se razbolela. Ni roditelji me nisu dotakli – ridala je kao dete, a ja sam se, gledajući je, pitala odakle tolike i toliko velike suze? I gde sva ta voda stoji pre nego što nam iscuri iz očiju?

– Nego, je l' mi zavidiš? – opet se nasmejala Jelena i očima pokazala ka igli od infuzije.

– Naravno – pomirljivo sam odgovorila svesna da Jelena zna. Sve ona nekako sazna. A onda smo uglas izgovorile repliku iz jednog od naših omiljenih filmova: – „Vidi ga, uspeo čovek u životu, oduvek je sanjao da mu je igla u veni non-stop!“

Znala je mnogo više nego što sam mislila. Znala je sve.

Prvi put me nije grdila. Nije me ni savetovala. Samo je onako mirno i skoro svečano, prisno ali s visine, kao kad se engleska kraljica obraća plebsu izgovorila: – Koristi uvek isključivo svoj špric, i koristi prezervativ kad imaš seks sa muškarcima, onima sa kojima spavaš da bi došla do droge.

– Hoću – slagala sam.

– A Milica? – pitala me ko bajagi nezainteresovano.

– Jadna žena, znaš li šta joj se desilo? – pokušavala sam da smirim njenu ljubomoru zbog moje nove najbolje drugarice.

– I od propalica, ubica, narkomana, kurvi i lopova, ali i od vrhunskih umetnika, biznismena, naučnika, često ćeš čuti da ih je taj neki prelomni događaj u mladosti (siromaštvo, prerana smrt roditelja, rat, izdaja najboljeg prijatelja...) odredio i da su zbog toga krenuli vrtoglavim putem ka vrhu, ili strmoglavim ka ponoru. Da, skoro identična iskustva možeš čuti i od najbogatijih, najuspešnijih, najcenjenijih i od onih od kojih ceo svet okreće glavu. To što je nekom opravdanje za propadanje, drugom je podsticaj za uspeh.

– Od čega zavisi? – pitala sam, prvi put istinski zainteresovana za ono što Jelena, sklona mudrovanju, ovoga puta priča.

– Od čoveka. Od samog čoveka zavisi da li će bol i bes usmeriti ka sebi i uništiti se dovršavajući posao svog mučitelja, ma ko on bio, ili će bol i bes pretočiti u inat i rešiti da se najinteligentnije osveti onom ko ga je povredio.

– Kako?

– Tako što ćeš se toliko uzdići iznad njega da će se on, gledajući te odozdo, osetiti kao bubašvaba.

Po povratku, odmah s vrata ušla sam u kupatilo, okupala se, namirisala, našminkala i obukla, naravno, kao kurva.

Na putu do spavaće sobe srela sam se sa Markovim ohrabrujućim pogledom.

– Samo napred, mala!

Samo napred, mala?!

Samo napred, mala?!

Samo napr...

Otkad tako tepamo?!?! Pa ti mene, ljubavi moja, oduševljeno i s osmehom teraš u koridu da me raskomadaju!!! Jesam li bik ili toreador? Za koga navijaš da izgubi?! Šta sam tebi? Šta sam inače ja sama po sebi; ja kao ja? Šta sam? Ne čujem svoj glas, u sebi se obraćam Marku, ali odnekle čujem Jelenin odgovor: „Bubašvaba!“

Ulazim u sobu.

Ležim i čekam.

Ulazi Džoni.

Poradovala sam njegovom dolasku i priči o ljubavi koju je osećao prema meni. S njim sam se ponovo osećala kao žena. Ooo, kako mi je bila potrebna ljubav! Ljubav kao ljubav. Bilo čija.

Otkako me je Marko navukao na ljubav, postala sam potpuno zavisna od nje. Zavisna kao pas od gazde. I tako sam ja, keruša, iz gazdine pružene ruke uzela ponuđenu drogu. Bez razmišljanja, bez otpora... Bez ideje da ja niža po rangu u našem dvočlanom čoporu imam ikakvo pravo na drugačije mišljenje. Obučeni psi osete kada im umesto hrane ponudiš otrov, ali verni psi ne odbijaju ništa što im gazda iz svoje ruke daje.

– Znaš, uvek me je palilo da pišam po ribi – rekao je Džoni nakon nekoliko minuta seksa; izvadio ga je iz mene, pridigao se, opkoračio me i ispišao se po mojim grudima.

Nisam imala nikakav stav prema onome što mi se desilo. Niti sam kome rekla, niti sam dopuštala mozgu da o tome razmišlja. Kada bi ta ponižavajuća scena krenula ka meni, samo bih čvrsto stegla kapke i otkotrljala sećanje u najdalji ugao sobe.

Treći dan ga je Marko opet zvao.

– Imaš li lovu? – pitao je Džoni s druge strane.

– Nemam, brate. Imam Ninu – nasmejao se bezobrazno, a ja sam se ujela za usnu.

– Zovi me kad nađeš lovu. Pisoare ne jebem! – odgovorio je Džoni i zalupio slušalicu.

Marko me je zgađeno pogledao, a onda ga ponovo pozvao.

– E, Džoni, čekaj, ima moja keva neke haljine, bluze, jakne, sve skupo i firmirano, novo, jednom ili nijednom obučeno... Da ti donesem, a? E, hvala ti, brate, sad ću da dođem.

Iznoseći iz kuće veliku kesu kevine garderobe, Marko me je pozvao. Izašla sam za njim, a on me je pogledao i namrštitio se. Postidela sam se svesna da na dnevnom svetlu izgledam užasno propalo. Sagla sam glavu da mi kosa prekrije lice.

– Nina, idi kući. Bilo je lepo, ali više nam ne ide. Gotovo je.

– Ne ostavljaj me, Marko, molim te! Učiniću sve šta treba, samo me ne ostavljaj, molim te! – zaplakala sam kao dete.

Zaključao je vrata i krenuo ka taksiju. Potrčala sam ka njemu u pidžami i kućnim papučama. Naslonila sam čelo na staklo zadnjeg desnog sedišta, gledala u Marka i cvilela. Naglo je otvorio vrata, staklo me udarilo po licu i pala sam. Taksista je dao gas, a ja sam, ližući krv koja mi se slivala iz nosa, pridigla glavu i pogledala ka kolima koja su odlazila. Marko se na trenutak okrenuo, a pogledi su nam se sreli.

– Volim te – prošaputala sam i poželela da umrem.

Sedela sam na Markovom pragu, drhtala od hladnoće i krize i čekala ga.

– Još si tu?! – začuđeno me je pitao kada se vratio posle dva sata.

– Reci mi iskreno zbog čega si prestao da me voliš? – pitala sam direktno.

– Zato što si mi postala kamen oko vrata – odgovorio je još direktnije.

Muškarci su mahom pičke i kukavice. Retko ko ima muda da kao čovek raskine i da lepo kaže zbog čega te ostavlja. Samo prestane da zove, počne da izmišlja neke poslove, obaveze, probleme zbog kojih ove nedelje ne može da se vidi sa tobom, a onda iste izgovore ponovi i sledeće nedelje i one nakon nje... Posle prestane i da odgovara na tvoje pozive... I dok se ti preispituješ i vrtiš film unazad, sto puta premotavaš iste scene i pitaš se gde si to pogrešila, zoveš ga, plačeš i ponižavaš se, on već proslavlja mesec dana ljubavi sa nekom drugom.

Svaki zaljubljeni muškarac ponaša se isto. Svaki muškarac koji nije zaljubljen ima svoj izgovor. I to je jedina istina.

Moj Marko nije bio kukavica i pička. Bar u tom pogledu.

– Vidiš da smo oboje skroz sjebani. – Nastavio je: – Ni sa sobom ne znam šta ću, nemam, bre, pare ni za paštetu. Navukao sam se na ovo sranje i moram pod hitno da se skidam.

– I ja hoću da se skinem, zajedno ćemo se skinuti, Marko! – plakala sam i smejala se od sreće procenivši da me Marko ne ostavlja zato što je prestao da me voli već zato što...

– Ne volim te, Nina.

– Zašto, Marko?

– Prljava si, smrdljiva, propala, ružna, neće bre niko ni da te jebe, pišaju po tebi... – nabrajao je Marko u ritmu u kojem su se ekseri iz njegovih usta zabadali u moje teme prikucavajući me za zemlju.

XXII

Čvrsto sam obećala sebi da ću se skinuti sa horsa, završiću fakultet i nikada se više neću jebati za pare.

Nijedno od tri obećanja nisam ispunila. Ali u prvih pet minuta, dok sam verovala da hoću, pozvala sam Milicu da mi da malo da se sredim pre nego što se vratim kući i počnem da se skidam.

Otac i majka su sedeli na trosedu, gledali TV i pili, on rakiju, ona crveno vino iz kristalne čaše sa visokom nogicom iz kompleta koji joj je tata davno doneo iz tadašnje Čehoslovačke, a koji je ona čuvala i iznosila samo kada nam dođu kumovi i drugi veoma važni gosti.

Majku sam prvi put videla sa čašom i pomislila kako u vezi ili braku nikada onaj trezven nije uspeo da spase alkoholičara, a onaj strejt narkomana, već se uvek obrnuto dešavalo. Kad spasavaš davljenika vezanog za sidro, i sam se utopiš. To ti je tako.

– Crno dete, na šta to ličiš?! – skočila je majka s troseda, pritrčala i zagrlila me.

– Mama, mamice, Marko me je ostavio... – zakmečala sam kao beba.

– Pa, sine, zar da umreš zato što te ostavio?! Nije on jedini na svetu, ljubi te tvoja majka. Ih, jedan se otegô, drugi se protegô. Sad će tebi majka da spremi da jedeš.

Namazala je paštetu na dve kriške hleba, deblje nego što to inače čini, sipala jogurt u šolju i donela mi to na poslužavniku.

Otac je drmnuo na eks rakiju, odmah sipao novu, zapalio cigaretu i održao govor kako se njemu od samog početka nije sviđalo što sam ja boravila u toj i takvoj kući čiji je gazda uhapšen u čuvenoj aferi o kojoj je danima čitao u novinama i crveneo što mu dete živi s takvim ljudima...

– Nisam, bre, doskoro ni znao koliko je Srbija bogata zemlja! Tek čujem ovaj političar ukrao pedeset miliona evra, onaj sto miliona,

onaj dvadeset, onaj šezdeset... Ej, bre, pa mi smo znači bili Švajcarska pre njihovih krađa, seme im se zatrlo!

Seme im se i zatire, Marko nema ni za paštetu, pomislila sam na silu gutajući prežvakani zalogaj hrane.

Dugo i temeljno sam se kupala, brijala, mazala mlekom za telo, četkom fenirala kosu... Miris maminog prepoznatljivog omekšivača sa tek obučene čiste i ispeglane spavaćice pružio mi je toplu sigurnost i dao mi snagu da podnesem stravičnu krizu koja će me stići ujutru.

Probudila sam se s jakim bolom u glavi i mišićima. Koža mi je bila naježena i pekla me je. Pridigla sam se posrćući i još više olabavila konopac na inače spuštеноj plastičnoj roletni, dok iz rupica nije nestao i poslednji zrak sunca. Pokrila sam se po glavi, stisla sam zube i trpela.

Trpela sam.

Trpela.

Trpela...

Kad je došla s posla i videla me kako drhtim, majka je zaljučila da imam grip. Pokrila me je još jednim ćebetom, skuvala mi čaj i donela viršle, a potom sam čula kako nekom telefonira i priča da joj se dete vratilo, da mu je imunitet toliko pao zbog nesrećne ljubavi pa se razbolelo, jedno...

Viršle nisam mogla ni da gledam, a kamoli da jedem. Popila sam čaj i odmah povratila na tepih pored kreveta. Izvinjavala sam se majci i plakala.

– Ma ne sekiraj se, sine, očistiće majka. Uhvatio te stomačni grip, a i vlada sada, kažu. Ide majka da ti kupi pileću supicu iz kesice, to je najbolje za grip. Lepo i polako kašiku po kašiku da srkućeš da ti proradi želudac. Ljubi te, majka, e baš sam te se uželela, sine. Sad će majka...

Čim je zalupila vrata, ustala sam, oteturala se do kupatila, još jednom povraćala, jedva stojeći, drhtavim rukama se našminkala, namirisala, lepo obukla, uzela 2.000 dinara iz fioke ispod televizora u kojoj moji drže lovnu i otrčala kod Džonija.

Čim sam izvadila iglu iz vene, bila sam zdrava i raspoložena. Otkunjala sam u taksiju koji me je odvezao kod Markovog druga Miće.

Mića prvo nije hteo da mi otvori misleći da sam došla da iskukam malo dopa. Ali kada je kroz odškrinuta vrata ugledao doteranu, nasmejanu ribu sitnih zenica – što je bio pouzdan znak da sam tek urađena i da ću biti mirna najmanje dvanaest sati – pustio me je unutra.

– Partneru, došla sam da me obučiš da radim džep – samouvereno sam izgovorila kao da konkurišem za dobro plaćeni posao u prestižnoj kompaniji.

I dobila sam ga.

XXIII

Mića je bio džeparoš. Radio je po autobusima, trolejbusima, tramvajima, po pijacama vikendom kad je gužva; džepario je i po buticima, pogotovo onim u kojima je velika rasprodaja pa žene obuzete kupovinom gurnu torbu iza leđa da im ne smeta dok razgledaju okačene krpice.

Džeparoši uglavnom rade u paru, a upražnjeno radno mesto se pojavilo pre mesec dana otkad se njegova riba overila.

Odmah smo počeli sa obukom. Izneo je šnajdersku lutku, nasledstvo njegove pokojne majke, nekada najbolje krojačice u kraju. Lutka je glumila žrtvu, a Mića i ja smo se raspoređivali oko nje kao figure u brznoj i vešto odigranoj partiji šaha: mat u tri poteza!

– Prvo utvrđujemo gde ovca drži lovnu ili skup mobilni. Dašgle dok na kiosku kupuje novine gde vraća novčanik: u tašnu, u prednji džep, zadnji džep... Ili jedan od nas počne da komentariše u busu: „Puno ima džeparoša u poslednje vreme, treba čovek da bude oprezan...“ I, videćeš, ljudi će automatski početi da se pipaju da provere da li im je novčanik na mestu. Tako otkrivamo gde je. Kad smo ga locirali, radimo sendvič. Čekaš da autobus naglo zakoči, pa celim telom jako naletiš na žrtvu sa suprotne strane od one u kojoj drži novčanik. Dok ga ti jako pritiskaš, on ne oseća kako ga ja odrađujem s druge strane – pričao je Mića, a onda je, da bi mi što bolje objasnio zakone fizike, izveo ogled.

Ja sam sela na stolicu, a on je loptu napravljenu od zgužvanih novina bacio sa pola metra visine na moju butinu.

– Osećaš li?

– Naravno.

Zatim je u jednu ruku uzeo metalnu pepeljaru, a u drugu istu onu loptu od novina i istovremeno ih bacio na obe moje butine.

– Osećaš li sad novine?

– Ne, jebote, toliko me piksla jako udarila u desnu butinu, da nisam ni registrovala šta se dešava sa levom.

– E, o tome ti pričam! Bravo, položila si, ajmo!

Pola sata kasnije, dok je autobus ulazio u oštru krivinu, pustila sam šipku iz ruku i naletela na ženu koju smo snimili dok je izlazila iz banke gde je podigla platu. Brzo smo je odradili i na sledećoj stanici napustili bus.

Istalili smo se pola-pola i ja sam odmah otišla kod Džonija, kupila jedanaest grama, „baš jedanaest?“, pitao me pakujući, „baš jedanaest“, odgovorila sam samouvereno se smeškajući, jednim se mićom odmah uradila, a onda otišla u prodavnicu i kupila deset jetrenih pašteta.

Ušla sam u farbarsku radnju preko puta Markove kuće i namignula uplašenom prodavcu koji me je skamenjeno pogledao setivši se budale sa nožem koja kupuje sandolin.

– Ne brini, brate, ovog puta ne pravim sranje. Daj mi selotejp da uvijem poklon za mog dragog.

– Držimo samo izolir-traku.

– Još bolje, daj.

Za dno svake paštete zalepila sam po paketić heroina neprozirnom izolir-trakom. Deset pašteta, deset grama horsa. Spustila sam na Markov otirač za cipele, zazvonila na vrata i pobegla.

„Volim te, ljubavi moja. Nećeš ti meni biti ničega gladan sve dok je tvoja Nina živa“ – poslala sam mu SMS i link na pesmu Vesne Zmijanac na *Jutjubu* čiji refren glasi: *Što naruči, to mu dajte,*

i ništa ga ne pitajte,
na moj račun neka ide sve.

I dan-danas, posle svega,
dok je mene, biće njega,
dok ja imam, i on imaće.

Marko mi nije ni dozvolio da ispunim obećanje. Poslao mi je poruku: „Izvini“, i ubio se. Svih deset grama nabio je u venu. Paštetu nije ni pipnuo.

XXIV

Kao na mafijaškim sahranama, ubica je i ovoga puta stajao u prvom redu.

Ćaleta nisu pustili iz CZ-a da dođe sinu na pogreb. Markovu majku u dubokoj crnini pridržavao je advokat.

Mene je pridržavala moja majka i rukama zadržavala da ne skočim u raku i legnem pored moje jedine ljubavi.

Kao na mafijaškim sahranama, ubica je i ovoga puta stajao u prvom redu.

Ja sam stajala u prvom redu.

– Pa nisi ti ubila njega, ubio je on tebe, luda ženska glavo! Vidiš da smo obe mrtve, samo je pitanje dana koja će prva da se ukruti! – pričala mi je Jelena gubeći glas od kašlja, dok sam sedela na njenom krevetu pokušavajući da ispod cevčica koje su joj bile zabodene u nozdrve raspoznam lice moje nekada najlepše i najbolje drugarice.

– Ubio te je, Nina, čim ti je dao drogu. I nije sebi oduzeo život iz romantičnih, viteških pobuda i zbog kajanja što je ostavio devojkicu koju je upropastio, a ona ga voli i kupuje mu drogu i paštetu, uprkos svemu... koja si ti budala, jebote! Marko se ubio jer nikada u životu nije bio sposoban da se brine o sebi. Tatin sin ni za paštetu nije umeo da zaradi, a kamoli za tako skupu drogu, moja Nina – zakašljala se Jelena i počela da se guši. U sobu je uletela sestra i očima mi pokazala da idem, a zatim povikala: „Doktore, doktore!“ Mimišla sam se s njim u hodniku, dok sam trčala ka izlazu, a on ka Jeleninoj sobi.

Posle tri dana, u istoj crnoj haljini koju sam premijerno obukla za Markovu sahranu stajala sam kraj rake u koju su spuštali Jelenu.

Podruku su me držali i otac i majka. Pročulo se posle Markove smrti da je umro od droge pa su moji, brzo sabravši dva i dva, shvatili da

sam i ja narkomanka. Shvatili su i da sam ih slagala da sam onomad pod teškim gripom izašla iz kuće, šatro do apoteke da kupim aspirin, od kog mi je, gle čuda, odmah postalo bolje, sve do sledeće krize... Sve su shvatili i prestali su da se bave sobom, već svojim detetom.

Nije mi prijalo što sam prvi put u životu u centru pažnje. Naprotiv. Držali su me zaključanu u kući dok su na poslu, a onda se vraćali u isповраćan stan, kovali mi supice i čajeve, sedeli pored mene i molili me da izdržim i skinem se sa droge.

Petog dana sam satarom za meso razbila vrata i pobegla. Pozvala sam Milicu, koja me je odvela u napušten vagon na Karaburmi gde je živela sa četiri narkomana. Tu je našla spas od optužbi roditelja, plača deteta, Centra za socijalni rad, od bivšeg muža i njegovog dečka...

Šest meseci sam stanovala u kupeu voza koji je nekada saobraćao na liniji Beograd–Bar, a onda promenio trasu, vozio je samo Zemlja–Pakao i to u jednom smeru, iako smo svi mi putnici verovali da imamo – negde u zadnjem džepu farmerki zaturenu – povratnu kartu.

I Bojan je jednom svratio u vagon; da me oženi. I on sa negde zaturenom povratnom kartom.

Ko je Bojan?

Pa, Bojan Rašić! Moja najveća ljubav. Da, to bih rekla da ne postoji jedan ozbiljan problem koji svi ljudi imaju sa emocijama. Veličinu ljubavi ne određujemo na osnovu onoga koliko dobijamo, već koliko dajemo.

Al' jebeš ljubav! Kad uđeš u problem sa drogom, prestaješ i da voliš i da se kupaš i da jedeš... Prestaješ da radiš sve što je ljudsko.

Svašta može čoveku da ubije život: bolest, metak, nož, otrov... Ali čoveka u čoveku može da ubije samo droga.

XXV

Radila sam džep po autobusima, a Milica se kurvala. Kako smo propadale fizički, tako nam je propadao i biznis. Ja sam izgledala sumnjivo i putnici bi se sklanjali od mene, a Milica je bila toliko gadna da je mušterije za seks uspevala da nađe jedino po mrklom mraku i među pospanim turskim kamiondžijama na auto-putu. Nakon što je dobila dobre batine od makroa koji drže taj rejon, jer im je ilegalno uzurpirala posed, povukla se iz tog posla.

Otvorile smo novi biznis: pratile smo starije žene i skidale im zlatne lančiće i šunjale se po prigradskim beogradskim naseljima u kojima još ima naivnih ljudi koji ne zaključavaju ulazna vrata. E tu smo se nakrale i zlata i deviza... Dva puta smo dobijale i batine kada nas uhvate i kad nam ne prođe priča da smo „pošle kod rođake koja se skoro udala u tom kraju, ali smo izgleda promašile kuću...“.

Posle trećih teških batina od kojih mi je napuklo rebro, napustila sam vagon i rešila da se vratim kući.

Ubrzo nakon što je provalio da se drogiram, otac se iselio iz gajbe i napustio majku. Otkad sam ja postala problem broj jedan, on nije bio više u centru pažnje, pa se valjda osetio zapostavljenim.

Majka, očigledna žrtva stokholmskog sindroma, danima je cvilela za njim. Ali ubrzo je dobila novog tamničara – mene.

XXVI

Na vrhovima prstiju ušunjala sam se u kuću. Znala sam da je majka tog dana primila platu i da je lova u novčaniku koji iz straha od mene drži pod jastukom.

Sigurno je u dubokom snu, već je ponoć, a i ona je tabletomanka; taman je bensedin stigao do njenog mozga i stondirao je.

Prišla sam drhteći od krize i zavukla ruku pod njen jastuk. Uхватила me je za šaku i počela da vrišti: – Ubico, kriminalcu narkomanski! Meni kradeš, majku li ti jebem! Šta kradeš?! Šta?! Pare za hleb i struju? Ne dam! Ne dam! Je l' ti važnija droga od hleba?! Ne dam!

– Majko, umreću ako mi ne daš novac. Umreću, majko, a ti ćeš gledati kako umirem!

– Umri!

Pesnica je poletela ka licu žene koja nema milosti prema rođenom detetu.

Može da me spase. Zašto neće?

Još jedna pesnica!

Šta misli ta vrišteća spodoba?!

Još jedna pesnica...

Ta krezuba cvileća nakaza!

Ta lokva krvi na jastuku.

Džoni je bio u parkiću, šetao je svog pitbula i pevušio. Delovao je tako čisto u novim belim najkama koje su sijale u mraku, u dobroj trenerci, očešljan, namirisan; siguran u sebe, nedodirljiv.

Pravio se da me ne vidi.

– Mo-lim te, Džoni... Daj mi samo malo da se sredim...

Okrenuo mi je leđa i pošao ka psu koji je baš u tom trenutku zapišavao drvo.

– Molim te, Džoni – jedva sam dobauljala do njega.

– Je li, devojkice, je l' su tebi tata i mama pričali da droga ubija?

– Je-su.

- Jesu. Je li? A je l' su ti pričali da struja ubija?
- Je-su.
- A što onda nisi gurnula ekser u šteker, nego si gurnula iglu u venu?
- Ćutala sam. Tresla sam se, a zubi su mi toliko cvokotali da nisam mogla da izgovaram reči vezano već u slogovima.
- Nego, za struju su ti rekli da je „pec-pec“, a? A za drogu nisu baš precizirali...
- U pravu si. Je-ste. Evo, imam neko zlato, uzmi, sigurno vredi – otvorila sam šaku na kojoj su umrljani krvlju zasijali zlatni zubi.
- Odvratna si!
- Zaplakala sam.
- Odvratna sam. Očajna sam. Mo-lim te, molim te, kaži šta tre-ba da uradim. Mo-lim te.
- Da popušiš mom keru. Sedi, Brik! – naredio je psu.
- Klekni, Nina – naredio je meni.
- Klekla sam.

Iz prve sam našla venu i bila veoma zadovoljna sobom. Tek kad je toplina rastopljenog žutog praha odagnala bolove, nestao je i ukus pseće sperme u ustima.

Prilegla sam i iskulirala malo na klupi u parku, a kad sam se probudila, osetila sam da me nešto žulja u zadnjem džepu farmerki. Bili su to zlatni zubi moje majke.

Probudila me je buka. Tatino urlanje i mamino vrištanje. Pogledala sam u veliki dečji sat na kojem su, umesto kazaljki, raširene ruke Mikija Mause pokazivale da je petnaest do tri. Mama me je u dosluhu sa Mikijem Mausom učila da moram da ležim u krevetu dok god on ne pokaže da je sedam ujutru. Tek tada ustajem i spremam se za školu.

Čuo se jak udarac. Majka je glasno zaplakala. Požurila sam u kuhinju, okliznula se na krv razmazanu po pločicama, pala i otklizala tik do majčinog telo koje je nepomično ležalo. Privila sam se uz nju i zagrlila je.

Prvi put nisam plakala. Majka jeste.

– Devojčice moja, devojčice... – sa svakim izgovorenim slogom majka je izbacivala po gutljaj krvi iz usta – neću više da ga trpim, spasićemo se, devojčice moja, idemo... u kartonsku kutiju ako treba... Zovi... Zovi 92.

Čim sam podigla slušalicu, otac je zalupio vrata i začuo se bat ubrzanih koraka niz stepenište.

Javila se policija.

– Tata je opet tukao mamu – uši sedmogodišnje devojčice čule su šta njena sedmogodišnja usta izgovaraju, ali kao da ta devojčica nisam bila ja.

– Ko vas je tukao? – pitali su policajci još sa vrata stana.

– Muž.

Samo su se pogledali, a onda zaštitnički pružili ruke ka majci koja je savijena oko mene kao kifla telom branila svoj porod.

– Gospođo, treba da podnesete krivičnu prijavu. Odmah zovite hitnu pomoć, ili idite kod dežurnog lekara, nek vam popišu povrede i modrice i sa tim dokumentom idite na sud. Učinite to, molim vas – prošaputao je jedan policajac, a drugi, glasniji, nastavio: – Žene nas često zovu – sagnuo se da dohvati četiri majčina zuba s parketa i stavio joj u džep spavaćice – Pa na sudu posle lažu i brane svoje muževe. Ne dajte da vas nagovori da lažete, jer će vas opet tući. Prvi put nikada ne bude poslednji put.

Policajci nisu više delovali kao strašne čike kojima plaše decu kada su nemirna, već kao neki dobri ujak ili stric. Njihova priča je delovala ohrabrujuće. Rešila sam da uzmem stvar u svoje ruke i spasem majku. Pružila sam onom prvom papir i olovku i šapnula da mama ne čuje: – Čiko, napišite mi broj telefona hitne pomoći.

Imala sam neki predosećaj da je majka neće pozvati, kao što nikada ni u čemu što naumi nije istrajavala.

Džabe su čike u belom brojale izbijene zube i popisivale hematome i nagnječnja na lobanji. Džabe.

Otac je sutra uveče došao trezan, s tri kese pune poklona za majku i mene. Klečao je kraj njenog kreveta, plakao, ljubio joj ruke i noge i molio je da mu oprost. Kleo se da neće nikada više.

Drmanje kreveta i duboki uzdasi iz njihove sobe bili su znak da mu je opet oprostila.

Posle nekoliko dana odveo ju je kod zubara da joj umesto izbijenih zuba stavi nove, zlatne.

Ove što me žuljaju u džepu.

XXVII

– Majčice, majčice najdraža, oprosti mi. Neću nikada više, majčice, sutra idem da se lečim, obećavam. Molim te, majčice, pomoz mi. Evo tvoji zubi, nisam ih prodala – jecala sam držeći na dlanu tu mešavinu zlata i zgrušane krvi. – Kada se izlečim, zaposliću se i od prve plate idemo da ti ponovo ugrade ove zube. Ma ne, platiću da ti stave nove, moderne, od bezmetalne keramike kô što pevačice imaju – klečala sam kraj njenog kreveta i ljubila ćebe kojim su joj bile pokriveno noge.

I šta je drugo umela jadna moja majka nego da mi oprosti.

Sutradan ujutru sam se probudila sa jezivom krizom. Nisam stigla ni da ustanem iz kreveta, ispovala sam se po sebi. O, kako mi je trebalo samo zrnice heroina, samo trunčica da se sredim! Moram da uzmem malo, ne mogu ovakva kod lekara!

Okretala sam se oko sebe. Osim kreveta i polupraznog ugradnog plakara ništa neprodato nije ostalo u mojoj sobi. Pogledom sam preletela preko ostatka stana: ni televizora, ni telefona, ni zavesa, niti tepiha. Na požutelim zidovima beleli su se kvadrati i pravougaonici i svedočili da su na tom mestu nekada stajale slike i gobleni.

Morala sam da održim obećanje i krenem sa majkom u kliniku za lečenje bolesti zavisnosti.

Švercovale smo se u autobusu; pare za kartu nismo imale, a majčinu mesečnu markicu za prevoz odavno sam prodala.

Nakon mesec dana bila sam čista.

Nakon dva sam ponovo počela da se drogiram i da prodajem preostale stvari iz kuće.

XXVIII

Sve novine su objavile da je Života Rašić umro od gladi. „Nakon obdukcije utvrđeno je da nesrećni čovek šest nedelja ništa nije jeo“, pisalo je u novinskom tekstu.

Nesrećni čovek.

Nesrećni čika Žile.

Bojan Rašić bio je dečko koji me je prvi poljubio. U sedmom razredu. I sad kad pomislim na njega, osetim miris deterdženta besprekorno čiste košulje, želatina na tek opranoj kosi, sapuna na koži. Usne su mu bile sočne, a dah je mirisao na vanilin-šećer. Bio je dobar dečko iz kraja. Nije pušio, a koka-kolu je pio samo za Novu godinu. Odličan đak, nada omladinskog košarkaškog tima, najbolji violončelista u muzičkoj školi, ponos i dika svojih roditelja Milanke i Živote Rašića.

Devojčice su ga obožavale. Horda od hormona podivljalih pubertetliki pratila ga je u stopu kud god bi krenuo. Dečaci su mu zavideli. Oni gluplji su ga mrzeli, ogovarali i trudili se da ga u društvu unize. Jer samo ako Bojana spuste ispod svog nivoa, oni će porasti.

A on se trudio da ga zavole; pomagao im, sa sebe skidao najmoderniji duks i davao njima da obuku kad pođu da muvaju ribu... Ali što je on bio bolji, oni su ga više mrzeli. Jer na listi kvaliteta koje je Bojan imao, a oni nisu, dobrota je bila na prvom mestu.

Oni pametniji dečaci su mu se približili. Nisu se trudili da Bojana spuste, već da sebe uzdignu do njegovih visina. Gledali su i „prepisivali“. Počeli su da treniraju fudbal, odbojku, šah, naučili su engleski i upisali gitaru, klavir... I dosegli su do njegovih visina, a najuporniji i najpametniji su ga i prestigli.

Prestigli su ga – gle ironije! – i oni najgori. Jer oni su i danas živi, a Bojan nije. Umro je od droge.

Kažu da dileri prepoznaju kad neko dođe po overdouz. Kažu, vidi se po stavu, pogledu, priči i količini koju kupe. Uvek je bar trostruko veća. Osećaju potrebu i da nešto kažu. Poslednje.

Da, prepoznaju trgovci drogom kada neko dođe da kupi sopstvenu smrt. Ali šta ćeš, mušterija je uvek u pravu, a i ko još meša posao i emocije.

Prelepi, prepametni, predobri Bojan Rašić... Volela sam ga onako kako samo deca i psi umeju da vole. Voleo me je predano, onako kako muškarac koji može da ima svaku ženu, voli jednu. Onu izabranu.

– Jednog dana ćeš se udati za Bojana. Divan je mladić, iz dobre kuće, biće ti dobar muž i čuvaće te – nadala se moja jadna majka.

I venčala sam se sa Bojanom, mnogo godina kasnije. Mnogo godina nakon što je časovnik otkucao da je prekasno i za njega i za mene. Venčali smo se i zauvek spojili u agoniji. I nisam bila u belom. Nisam bila čak ni na belom, već na žutom, kada smo se desetak godina nakon prvog poljupca slučajno sreli i u heroinskom ludilu ko bajagi napravili svadbu u napuštenom vagonu na Karaburmi. Svadbu bez matičara i sveštenika, sa svatovima izbodениh vena i ugašenih očiju. Sećam se, pili smo koka-kolu.

– Kad si počeo da piješ koka-kolu?! – pitala sam svog mladoženju.

– Nije Nova godina.

– Nije. Ali mi je svadba – nasmejao se i poljubio me, a dah mu više nije mirisao na vanilin-šećer.

– Otkud ti u ovome? Poslednja si osoba za koju bih rekla da može da se navuče?

– Jebiga. Da zavisnost ima vrata, nikada niko ne bi prošao kroz njih – odgovorio je i zadremao.

Jedan od svatova mi je, pripremajući fiks, ispričao da je moj dragi Bojan malo psihički pukao kada je povredio koleno i rekao zbogom košarci. Pao je u depresiju i nedeljama nije izlazio iz sobe.

– Malo posle toga razboli mu se keva. Rak. Operacije, bolnice, citostatici... Čale se lomi oko nje, donosi, prinosi... A Bojan sedi u svojoj sobi, gleda u jednu tačku i ne zanima ga ništa. Keva umre, a ovaj posle nekoliko godina lečenja kod psihijatra kao živne. Pojma

nemam. Uglavnom, nađe neku ribu, narkosa, i reši da je čupa. Kao, kevi nije mogao da pomogne jer je i sam bio sjeban, pa ga to grize, ali sada će da se iskupi pa će ovu malu kao da izleči. Ona mu lepo objasnila da nema šanse da se skine, a on da bi joj pokazao šta znači snaga volje, reši da se i sam navuče na hors pa da ona vidi kako će on uspeti da se skine, pa tako i ona posle da uradi... I, evo ga, vidiš kako se skinuo. Ha-ha-ha-ha, kô što smo se svi skinuli!

– A ta mala?

– Koja mala? – pitao me moj svat pre nego što su mu kapci poklopili oči, a brada pala na grudi.

Probudilo me je zvuk pokvarene fabričke sirene. Bilo je to naricanje moje majke. Klečala je na kuhinjskim pločicama, kraj polupanih jaja i prstima umazanim žumancetom držala izgužvanu stranicu dnevnih novina.

– Jebala te jaja, šta pištiš?! Razbila pa razbila, šta! Kupićeš druga.

– Bojan je umro! Bojan je umro!

– Koji Bojan?

– Tvoj Bojan. Tvoj Bojan – jecala je pokazujući mi čitulju.

– Bojan? Bojan... Bojan! Bojan umro?! – vrisnula sam kada je oko dešifrovalo sliku, a informacija pronašla mozak: – Kad je umro?

– Pre... mesec dana, evo, vidi datum. Ku-ku! Ku-ku! I Žile je umro. Vidi! Vidi i njegovu čitulju! I otac i sin. Pa šta se to desilo?! – pitala se majka.

A ja sam se pitala: jesmo li se, ono beše, Bojan i ja kresnuli? Jesmo ležali nakon venčanja, pre nekoliko meseci... i mazili smo se... Ma da, spavali smo zajedno u vagonu, sećam se i ljubili smo se, valjda... I plakali. Bilo je toplo i vlažno... prijatno vlažno. Ma jesmo li se kresnuli? Odjednom mi je bilo strašno važno da se toga setim.

Majka je, susrevši se sa mojim izgubljenim pogledom, samo odmahnula rukom i otrčala nazad na pijacu da od seljanke od koje je kupila jaja uzme ostatak starih novina. Dok je ispravljala fišeke i slagala strane, ja sam klečala i razbijenim žumancetom prstima po pločicama crtala Bojanov lik.

Iznenada, iz maminog cegeza za pijacu zamirisao je vanilin-šećer.

Nikome nije bilo jasno kako je čika Žile umro od gladi. Znalo se da ima para. I to oho-ho! Veliku ušteđevinu je doneo iz Austrije, gde je prvo kod drugih radio kao zubar, pa posle i svoju ordinaciju otvorio. Kada je Bojan trebalo da pođe u osnovnu školu, prodao je ordinaciju i u kola spakovao ženu, sina i kofer pun para pa se vratio u Srbiju, da mu sin ne postane Austrijanče, „nek uči dete našu školu, na svom jeziku, nek živi u svojoj zemlji“. Ženi je otvorio frizerski salon, a on se zaposlio u državnoj bolnici, radio predano, svakog prvog čekao platu, regres za godišnji, svinjsku polutku od sindikata... Nikada nikome od kolega nije ni pomenuo da je u Austriji bio veliki gazda i da negde čuva džak para. Hteo je da sinu nešto otvori jednoga dana kad ovaj završi fakultet, oženi se i postane svoj čovek.

Siroti čika Žile. Sve je lepo zamislio, ali je život napisao potpuno drugačiji scenario.

Nekoliko dana pre nego što ćemo dati četrdeset dana čika Žiletu, koji je umro od gladi, i četrdeset dana njegovom sinu Bojanu, koji je umro od droge, sreća sam Svata. Onog svata sa moje svadbe iz vagona koji mi je ispričao kako je Bojan počeo da se drogira.

– Jebote, ode Bojan, ode ćale, osta dušek pun para... – saplitaio je jezikom po ustima.

– Kakav dušek?

– Dušek sa dvesta hiljada evra, jebote, što je doneo iz Austrije lov. Bojan mu tražio kintu, ovaj nije dao. Jebote, sin mu kaže: „Umreću, bre, tata, je l' me vidiš, sve me boli, raspadam se, daj mi lov da kupim drogu da se sredim, pred očima ću ti umreti, na rukama... Šta će ti pare kad mene ne bude bilo, daj mi da se ne mučim.“ Jok. Ne da, pa ne da.

I tako iz priče Bojanovog i mog svata ukapirah da je jadni čika Žile rešio da ni po koju cenu ne da sinu pare za drogu. Legao je na dušek i telom branio novac.

„Tata, tatice, kako ne razumeš, a lekar si. Raspadam se bez droge, kosti me bole, meso otpada sa njih. Pomozi mi. Pa to je kao da ti umireš od gladi, a ja tebi ne dam pare da kupiš hranu“, zaplakao je Bojan.

„Je l' to kao da ja umirem od gladi?“

„Da, tatice.“

„Kao da ja umirem od gladi?!“

„Da, najdraži tatice.“

„Shvatio sam“, izustio je čika Života, sklopio oči i sklopio ruke preko grudi.

Bojan je razočarano napustio kuću i preselio se u vagon.

A čika Žile? Prestao je da jede.

Nije dao novac Bojanu da mu bar nakratko prekrati muke, ali zato ni svojih muka nije hteo da se odrekne. Solidarisao se sa sinom, ležao je u svojoj agoniji, zarivao nokte u kožu i topio se. Obojici se meso odvajalo od kostiju.

– Bojan je valjda ušao na gajbu, video mrtvog ćaleta, ukapirao sve, jebote, overio se i ćao. A ostao dušek puno love, jebote – nastavio je priču Svat.

– Ne pada ti valjda na pamet da uzmeš te proklete pare?! – pitala sam zgađeno.

– Koje pare?

Mnogo mi je bilo žao što nisam mogla da plaćem na groblju. Tripovala sam da se to očekuje od mene. Mada, ruku na srce, ne verujem da je iko išta više očekivao od mene.

Stajala sam u trećem redu u istoj crnoj haljini u kojoj sam sahranila Marka i Jelenu i razmišljala o bapskim pričama da ne valja ništa novo obući za sahranu „jer ćeš tu stvar samo po sahranama i nositi“. Mislim da sam ovom daćom razbila maler!

Orkestar u mojoj glavi svirao je pesmu, a ja sam u sebi pevušila onu kafansku: „Prvi poljubac davno zaboravljen, prvi dernek ko zna gde je, zagrlj me i čvrsto me privuci, da mi suze ne vide.“ Onda je dunuo vetar, ugasio sveće, a dim je zamirisao na vanilin-šećer.

Stvarno nisam htela da diram te proklete pare. Pa i mi narkomani imamo kodeks.

Imamo, dok ne uhvati kriza.

Uzela sam kevine makaze za šnajderaj, i držeći se za stomak dopuzala do vagona. Kriza je krupnim koracima trčala ka meni, a ja nisam smela ni da zamislim užas koji će mi doneti kad me stigne.

– Ej, Svate, imaš li nešto? – drmusala sam gomilu kose, kože, mesa i kostiju sklupčanu u ćošku vagona, prekrivenu pocepanom, prljavom odećom, povraćkom i pišaćkom. Neki bi se čak zakleli i da je to bio čovek.

Bio je. Nekada.

– Ej, imaš li nešto da mi daš? – tresla sam se.

– Imam kurac! Vidiš da umirem, jebote. Idi, nabavi nešto, molim te.

– Ustaj, idemo po dušek.

– Je l' znaš gde živi Bojan?

– Naravno.

– Ne seri! Ajmo!

Živnuo je. Malo je hodao, malo sam ga vukla, tresao se kao prut i svaki čas smo stajali da povraća.

Stigli smo do Bojanove zgrade. Sve je izgledalo manje nego što sam upamtila, samo je drveće bilo mnogo veće.

Bojan je, kad smo bili deca, svoj ključ zaboravio u stanu, a matorci mu u međuvremenu otišli na selo, al' na sreću ostavili otvoren prozor...

Baš kao tada, popela sam se na drvo, sa njega na komšijsku terasu, pa preko ograde do balkona spavaće sobe Bojanovih roditelja.

Zamahnula sam rukama da kamenom razbijem prozor i kroz prljavo staklo ugledala jeziv prizor.

Nad krevetom u kom je dušek sa lovom lebdela je avet! Pogledala me je pravo u oči i iskezila se.

Ili je to ipak bio samo moj odraz u staklu.

XXIX

– Ej, ta gajba je ukleta! – drmusao me je Svat, kog je moja dobra i naivna keva na jedan pustila u kuću jer ga je prepoznala sa Bojanove daće kao njegovog najboljeg druga i procenila da nije loš dečko.

– Kakva gajba? Šta ukleto? – lenjo sam se meškoljila po krevetu jer me je još radio dop koji mi je pre nekoliko sati sasvim nenadano ušao u krvotok i udahnuo mi život od kog su i polomljena noga i polomljena ruka prestale da me bole.

Džoni me je častio. Da ne veruješ!

Zatekao me je kako ležim na travi u parkiću ispred zgrade i cvilim, a njegov pas me njuši i maše repom.

– Brik, fuj to! – razdrao se i povukao ga za uvo. Pas je arlauknuo i ustuknuo. A ja sam osetila kako mi Džoni ispravlja zgrčen dlan i u njega stavlja paketić.

Sledeća scena: igla mi je u veni, heroin je ušao u moj krvotok i oživeo me, a još ga je mnogo ostalo u paketiću. Ovlaš sam prevukla prstima po najlonu i precizno premerila da imam za još tri dana – al' široko! – a ako budem štedljiva, za čitavih pet! Džoni je bio baš velikodušan.

Jebeš me romantičnu, ali taj dirljivo nežan gest kad mi Džoni ispravlja dlan i daruje heroin bio je više od ljubavi.

Šta sledi nakon mržnje i osвете? Sreća? Radost? Spokoj? Mir?

Ne.

Nakon osвете sledi prezir. Prezir prema sebi. Nije se on popišao samo po meni, nije samo meni stavio u usta kurac svog psa. Popišao se ovaj Džoni po onom Džoniju koji me je četiri godine voleo; sam je svom psu popušio kurac onog trenutka kada je meni naredio da kleknem.

U tim otrežnjujućim mislima zatekao me je Svat kada je ušao u moju sobu. Nastavio je svoju sablasnu sagu o Bojanovoj ukletoj gajbi tresući se, što od krize, što od najjezivije priče ikada ispričane.

– Znaš, kad si ti počela da vrištiš sa Bojanove terase i kad si skočila, jebote, i sva se izlomila, istripovao sam da si odlepila. Kakva avet, kakvi kurci! Znaš, ona dvojica momaka koji su te odvezli u park ispred kuće, oni nisu džankosi, ma ne bre, gospoda, profi krimosi, strejt. E, ja sam im tipovao Bojanovu gajbu za pola kinte i, jebote, kada su krenuli nazad da je odrade, zakucaju se džipom u zid zgrade, iz čista mira, jebote, i evo ih sad u Urgentnom, jebote, u kritičnom su stanju. Jebote, stvarno postoji avet koju si videla! – usplahireno je pričao Svat.

– Ma ne, mili moj, kakva avet! Svi smo se mi samo sreli sa sobom.

– Ma ne seri, Nina, jebote! Šta, postala si filozof od pada na glavu?! Šta sereš, jebote, gajba je, bre, ukleta! U-kle-ta!

– Pa, dobro... Važi... – lenjo sam progovarala.

Imam dopa još za tri dana i strašno me je boleo kurac i za Svata i za priče o aveti i ukletoj gajbi i o krimosima koji su se slupali. I koji je kurac mojoj kevi da pušta narkomančine u kuću, a toliko je onih ljubaznih bakica Jehovinih svedoka vratila s vrata? U, jebote, al' me dobro radi Džonijev dop...

Nanjušio me je kao policijski ker obučen da traži drogu na aerodromu.

– Daj malo! – viknuo je i cimnuo me za polomljenu ruku.

Vrisnula sam na pola dok mi šakom nije prekrio usta da ne čuje keva.

Izvadila sam kesicu.

Celu mi je oteo iz ruke i istrčao iz kuće.

U sobu je uletela majka.

– Što vrištiš, Nina? Što vrištiš, sine, šta se desilo?

– Oteo mi je svu drogu zločinac kog si ti pustila u kuću! A ti sad sedi ovde pored mene i gledaj kako umirem! – vikala sam dok sam na nepolomljenoj nozi skakala do nje i nepolomljenom rukom je iz sve snage udarala plačući i vrišteći: – U grob ćeš me oterati, majko! U grob!

– Ne brini, sine, staviće te preko mene.

Ni glavu nije pognula da se bar malo zaštiti od mojih udaraca; nepomično je stajala sa blaženim smeškom, a ja sam je pesnicom udarala po licu sve dok me ruka nije zbolela.

– Gde, bre, preko tebe, luda ženo?! Idi nađi pare da kupim drogu ako hoćeš da ti dete živi!!!

– U grobnici će te, sine, staviti preko mene – mirno je rekla, prinela usnama onu nepolomljenu ruku kojom sam je tukla, poljubila je i izašla iz sobe.

A ja sam se vratila u krevet da odmorim još malo dok heroin potpuno ne izvetri iz mog tela i dok ne smislim kako da ovako izlomljena uopšte izađem iz kuće, a kamoli napravim neku šemu i kupim drogu.

XXX

Nisam ni bila svesna da sam zaspala sve dok me nije probudila – naravno – kriza. Blaža nego inače, mnogo blaža. Čak ne ni prava kriza, više neka snažna nelagoda, nervoza i depresivnost. Jebote, Džoni mi je dao najčistiji heroin koji je imao, još nepresečen. Ljubav moja!

Odmah sam ga pozvala. Telefon je dugo zvonio, ali on se nije javljao. Pošla sam u kupatilo da piškim.

Neko ko nije narkoman odmah bi primetio čudnu tišinu u stanu.

Neko ko nije narkoman začudio bi se zašto iz kuhinje ne miriše čuvena čorba – servirana sa nadrobljenim hlebom – od dve šargarepe, tri krompira, glavice luka i one kocke za supu koju je majka svaki dan spemala za ručak otkad joj je ćerka izbila sve pare iz džepa.

Neko ko nije narkoman vrisnuo bi od užasa kada bi ugledao majčine presečene vene na obe ruke, a u lokvi krvi na pločicama kupatila i veliki kuhinjski nož.

Neko ko nije narkoman ne bi, u trenutku dok dodiruje ohlađeno telo svoje majke, pretresao njene džepove i vadio sakriveni novac.

Neko ko nije narkoman ne bi zaustavio suze na pola oka i Džoniju, koji je upravo pozvao, rekao: „Imam lovnu za tri grama. Kod kuće sam, donesi mi do vrata. Sva tri.“

Nikada puniji špric nisam držala u ruci. Jebote kakav fleš! Tako me jako puca da ne uspevam ni da izvadim iglu iz vene, niti da odvežem lastiš sa ruke. Ležim pored mame i grlim je onako hladnu da je ugrejem svojim telom.

Spavam.

Budi me mamin topao dlan, hvata me za ruku i diže s poda. Lepa je i nasmejana, mlada. Smeje se. Trčimo zajedno po osunčanoj, zelenoj livadi punoj cveća. Ne stižem ni da se začudim kako su mi polomljena noga i ruka tako brzo zarasle, jer me poznati, umilni glas

doziva: – Ninaaaa! – to Jelena raširenih ruku trči ka meni. Obučena u venčanicu drži podruku svog prvog dečka. A onaj drugi igra, podvriskuje, pucketa prstima iza njih i zaljubljeno gleda u svoju novu devojku. Niko nema sidu; zdravi su i plešu oko mene, kite me ruzmarinom.

– Ej, to je moja žena! – dovikuje Bojan i grli me. Kraj njega je i čika Žile, hvata se u kolo sa mojom majkom. Pevaju onu svadbarsku: „Prijo moja, kako ćemo, prijatelju, lako ćemo; prijo, samo kaži, prijatelju, važi.“ Jelena i njen muž igraju sve u šesnaest! Tu je i neki muzičar sa nezakopčanim pojasom za vozače; u jednoj ruci drži volan, a u drugoj harmoniku. Grli ga Mira Flaša. „Ajd onu što svi znamo“, šapuće mu na uvo, a on je ljubi: „Važi, ljubavi moja, sve za tebe“ i počinje da svira dok svatovi pijani od sreće pevaju: „Danas, majko, ženiš svoga sina, ženiš svoga sina...“

– Niiiiinaaa! – iz daljine me doziva Marko. Okrećem se i vidim da svi igramo po sredini cvetnog ostrva, a samo Marko stoji na samom rubu iza kog je najcrnje crnilo kakvo ljudske oči ne mogu ni da zamisle dok ne vide.

– Niiiiinaaa! – uporno me doziva i ja se puštam iz kola i trčim ka njemu.

– Marko, jedina moja ljubavi! – vičem, a on me hvata u zagrljaj i vrti ukруг nad samom provalijom.

Nije veseo i nasmejan kao ostali.

– Ni jednu jedinu suzu nisi pustila za mnom otkad sam umro.

– Živog sam te oplakala, Marko – izgovaram i zurim u njegovo najlepše lice na svetu dok mi pušta ruke, gleda me kako padam u najcrnje crnilo i pita: – A ko će tebe da oplače, Nina?

O autorki

Simonida Milojković, spisateljica i novinar dnevnog lista *Blic* od 1999. godine. Jedna je od najtiražnijih pisaca u poslednjih dvadeset pet godina u Srbiji. Njen prvi roman *Grabljivica* prodat je u više od 200.000 primeraka.

Britanska izdavačka kuća *Pegasus*, jedna od pet najvećih na svetu, ocenila je *Grabljivicu* kao vrhunsko delo savremene svetske književnosti, te englesku verziju (pod naslovom *The Lady Predator*) tokom 2014. izdaje na teritoriji Velike Britanije, Amerike, Kanade, Australije i Novog Zelanda.